

«Βιάσου Κόκο, θα αργήσουμε! Πρέπει να φτιάξεις το κρεβάτι σου! Έχεις ετοιμάσει τη βαλίτσα σου; Μα πόσο ακατάστατο αγόρι έχεις γίνει!»

«Τι τρέχει μαμά;»

«Τι εννοείς τι τρέχει»; Δε θυμάσαι τι μέρα είναι σήμερα;»

Παρολίγο να το ξεχάσω! Σήμερα είναι η μέρα, η μεγάλη μέρα!

Συγχωρέστε με για τους τρόπους μου, δεν έχω συστηθεί.

Ονομάζομαι Κόκο και ζω στο Νησί των Χριστουγέννων. Για να σας προλάβω, δεν είμαι ο βοηθός του Άη-Βασίλη. Μα τι ωραία θα ήταν αν είχα αυτή τη δουλειά, να τυλίγω δώρα και να βάζω φιόγκους πάνω σε αυτά.

Πίσω στο θέμα μας όμως. Το Νησί των Χριστουγέννων βρίσκεται κοντά στην Αυστραλία, μια χώρα γεμάτη με καγκουρό και κοάλα. Επίσης, θα νομίζετε ότι στο Νησί των Χριστουγέννων φοράμε πάντα φουλάρια και γάντια για να προφυλασσόμαστε από το κρύο. Πολύ θα το θέλαμε αυτό, αλλά η πραγματικότητα είναι πως σ' αυτό το νησί κάνει τρομερή ζέστη! Ωστόσο, εάν ο Άη-Βασίλης ζούσε στ' αλήθεια εδώ, δε θα ήθελε με τίποτα να φύγει από τις μαγευτικές παραλίες του νησιού.

Πού ήμασταν; Ααα ναι... Σήμερα είναι η πιο σημαντική μέρα του μήνα! Μα τι λέω; Σήμερα είναι η πιο σημαντική νύχτα του χρόνου! Και μάλιστα είναι η μοναδική νύχτα των τελευταίων χρόνων που θα μπορείς να δεις αστέρια, μεγάλα σαν ανθρώπους, να λάμπουν στον ουρανό.

Ξέχασα να σας πω μια σημαντική πληροφορία. Εγώ είμαι ένα καβούρι, ένα κόκκινο καβούρι. Μάλιστα είμαι το πιο όμορφο καβούρι στην τάξη μου, σύμφωνα με την μαμά μου. Δεν νομίζω να είναι αλήθεια αυτό, αφού στην πραγματικότητα εμείς τα καβούρια μοιάζουμε πολύ μεταξύ μας. Κάποια καβούρια έχουν μεγαλύτερες δαγκάνες και άλλα έχουν μικρότερα πόδια, όμως σε τελική ανάλυση είμαστε όλα καβούρια.

Εγώ διαφέρω και σε κάτι από τα άλλα καβούρια, αφού το πρόσωπο μου είναι γεμάτο φακίδες. Ωστόσο, τι μπορώ να κάνω γι' αυτό; Ο μπαμπάς μου λέει πως αυτό οφείλεται στις λιγούρες που είχε η μαμά μου για σκουλήκια όταν ήταν έγκυος. Αυτό όμως, είναι μια άλλη ιστορία...

Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω αστροναύτης. Οι συμμαθητές μου με κοροϊδεύουν γι' αυτό. Αλήθεια, πού ξανακούστηκε ένα καβούρι να φοράει στολή αστροναύτη; Και πώς θα μπορούσα εγώ να καρφώσω τη σημαία μας στο φεγγάρι αφού δεν έχω δάχτυλα; Αυτό θα ήταν ένα πολύ αστείο θέαμα.

Εμένα όμως δεν με νοιάζουν όλα αυτά. Θα κυνηγήσω το όνειρό μου και δεν υπάρχει καβούρι στη στεριά ή στο νερό που θα με εμποδίσει να το κάνω. Θα ανακαλύψω έναν πλανήτη γεμάτο με κόκκινα καβούρια.

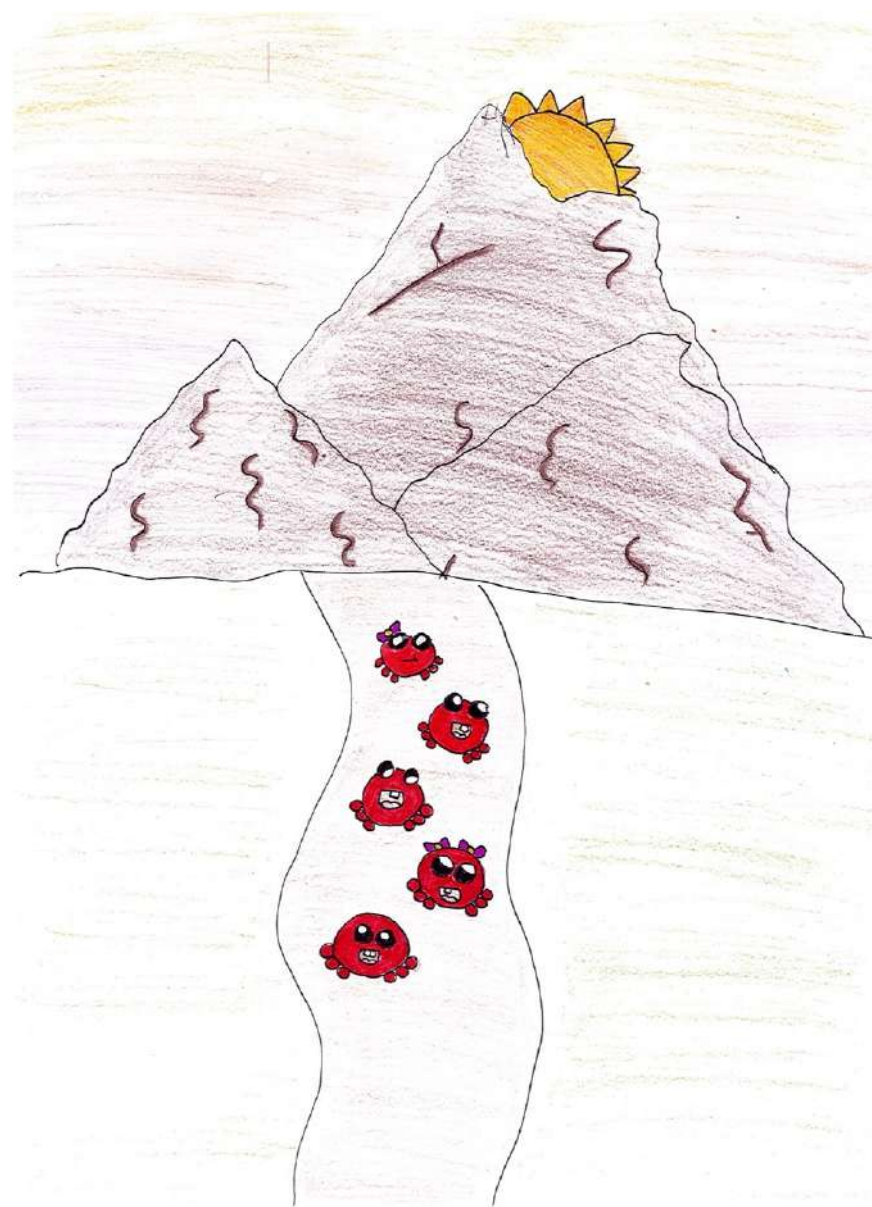
«Α ναι μαμά! Πρέπει να ετοιμάσω το τηλεσκόπιό μου για να το πάρω μαζί μου απόψε στην παραλία! Ευχαριστώ για την υπενθύμιση!»

«Μα τι είναι αυτά που λες καλέ μου; Κανείς δεν θα πάει στην παραλία απόψε. Σήμερα είναι η μέρα που θα μετακομίσουμε στην άλλη πλευρά του νησιού. Γιατί είσαι πάντα τόσο αφηρημένος;»

«Τι; Σήμερα; Σε παρακαλώ μαμά, μπορούμε να το αφήσουμε για αύριο; Σήμερα είναι μια μοναδική μέρα! Όμοια της δεν θα υπάρξει για τα επόμενα 100 χρόνια. Δεν μπορώ να χάσω αυτή την ευκαιρία!»

«Μα φυσικά γιε μου!» απάντησε η μαμά καβουρίνα με μια δόση ειρωνείας στην φωνή της. «Θα πάω να πω σε μερικά εκατομμύρια καβούρια να μας περιμένουν μέχρι αύριο για να πάμε όλοι μαζί. Θα τους εξηγήσω ότι ο γιος μου θέλει να δει κάτι τελίτσες στον ουρανό απόψε κι έτσι θα πρέπει να αναβάλουμε την μετακόμιση για αύριο. Ας αφήσουμε τα αστεία τώρα. Ετοίμασε τα πράγματα σου, έχεις 20 λεπτά!»

Ήταν πολύ δύσκολο για μένα να επεξεργαστώ τα λόγια της μαμάς μου. Απ' ότι φαίνεται, η μεγάλη μέρα στην οποία αναφερόταν η μαμά μου δεν ήταν μεγάλη για τον ίδιο λόγο που την περίμενα εγώ (από την μέρα που γεννήθηκα).

Πόσο άδικοι γίνονται κάποιες φορές οι ενήλικες! Δεν σκέφτονται τι θέλουν και πως νιώθουν τα παιδιά.

Γιατί είναι τόσο δύσκολο για τη μαμά μου να με αφήσει στο σπίτι; Θα με έβρισκε και πάλι εδώ όταν θα επέστρεφε μαζί με τον μπαμπά μου και τα δεκατρία μου αδέρφια.

Μάλλον θα έχεις μπερδευτεί ως τώρα. Θα σου εξηγήσω καλύτερα το πώς είναι να μεταναστεύεις κάθε χρόνο. Εγώ έχω δώσει και όνομα σε αυτή τη διαδικασία: «Η Μεγάλη Πορεία».

Κάθε χρόνο, το είδος μου ακολουθεί ένα παράξενο έθιμο. Κοντά στον μήνα Νοέμβριο, όταν το κρύο ξεκινά να έρχεται στην πόλη μου, μαζευόμαστε όλα τα καβούρια και φτάνουμε στην απέναντι ακτή για να μην κρυώνουμε (καλά κατάλαβες, είμαστε λίγο κακομαθημένα εμείς τα κόκκινα καβούρια).

Η αλήθεια είναι πως είναι πολύ αστείο να βλέπεις εκατομμύρια καβούρια να τρέχουν μανιασμένα και να πατάνε το ένα το άλλο, λες και αγωνίζονται σε αγώνα δρόμου. Τα μόνα πράγματα που βλέπεις να κινούνται είναι δαγκάνες και καβουροπόδαρα, χωρίς να ξέρεις σε ποιον ανήκει κάθε ένα από αυτά. Επιπλέον, αυτή είναι η τέλεια ευκαιρία για νεαρά καβούρια να ερωτευτούν και να βρουν το ταίρι τους στην ακτή.

Βέβαια, εγώ δεν χρειάζεται να ανησυχώ ακόμη γι' αυτό αφού είμαι μόνο 8 χρόνων. Το μόνο που με απασχολεί σε αυτή τη φάση είναι να καταφέρω να γίνω ο πιο διάσημος καβουραστροναύτης στον πλανήτη!

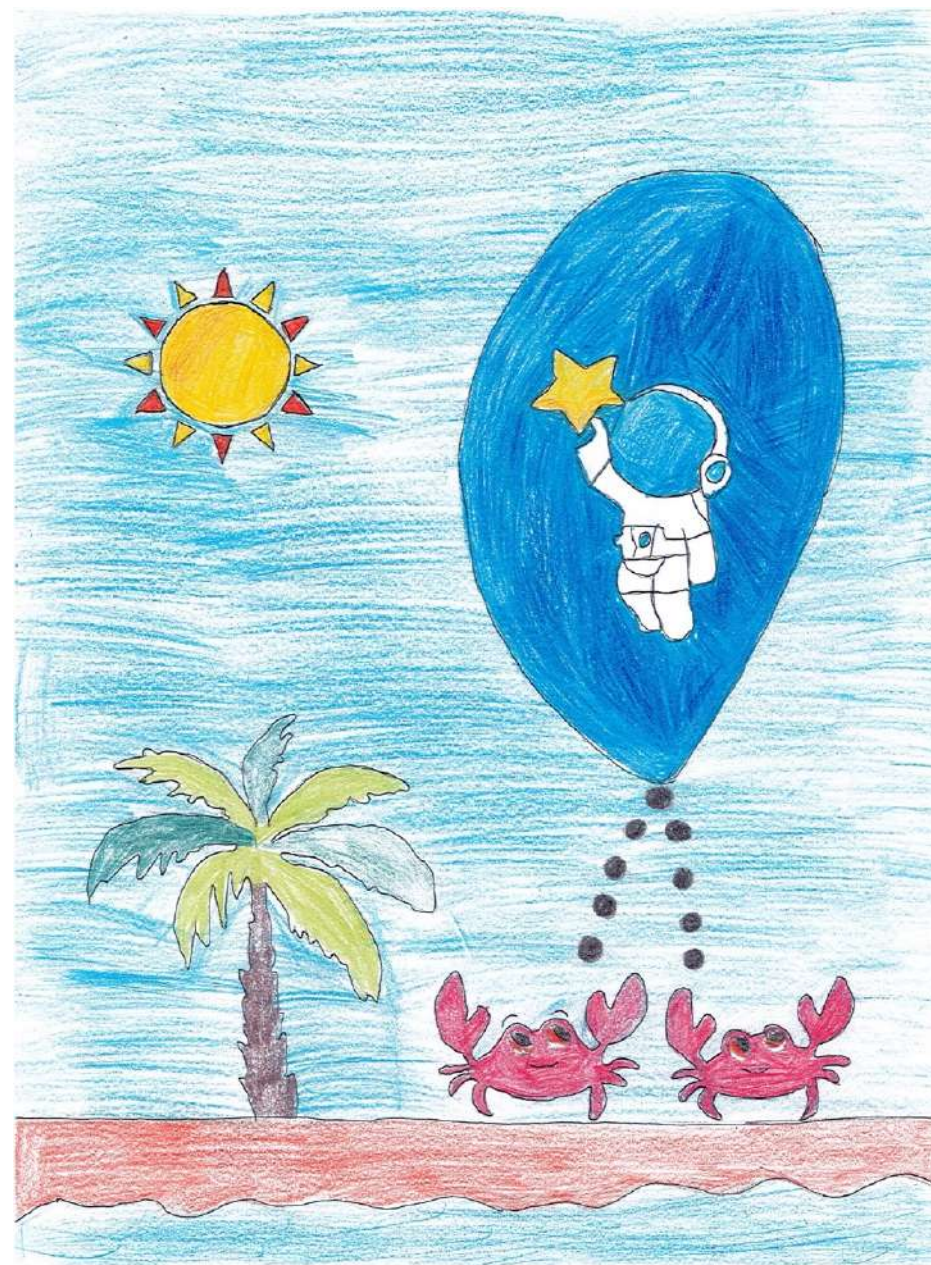
Το πρώτο βήμα για να πετύχω τον στόχο μου ξεκινάει σήμερα, με το να καταφέρω να δω τον χορό των αστεριών. Είμαι σίγουρος πως αυτό θα μου δώσει την ώθηση να συνεχίσω να προσπαθώ για να εκπληρώσω το πεπρωμένο μου.

Παρ' όλα αυτά, η μητέρα μου μου έδωσε τα χειρότερα νέα που θα μπορούσα να ακούσω. Σε λίγο θα ξεκινήσει η μεγάλη παρέλαση των αστεριών και θα χάσω την πιο ξεχωριστή νύχτα της ζωής μου.

Τι να κάνω; Αναρωτιέμαι τι θα έκανε ο φίλος μου ο Ρόκο αν άκουγε τα ίδια νέα απ' τη δική του μαμά.

Ο Ρόκο είναι ο καλύτερος μου φίλος στο σχολείο. Εγώ θα είμαι ο μελλοντικός κυβερνήτης στο διαστημόπλοίο μας, ενώ εκείνος θα είναι ο υποδιοικητής. Μαζί θα κάνουμε την τέλεια διαστημική ομάδα! Τελικά όμως, φαίνεται πως ήταν όλα ένα όνειρο.

Προετοιμαζόμασταν πάνω από ένα μήνα για αυτή τη νύχτα. Εγώ ήμουν υπεύθυνος για τα φανάρια και το τηλεσκόπιο, ενώ ο Ρόκο θα έφερνε τις καρέκλες και το φαγητό. Ανυπομονούσαμε να χαθούμε μέσα στην μαγεία του απέραντου σύμπαντος!

Ετοίμαζα τα πράγματά μου κλαίγοντας και η μαμά ήρθε και μου είπε πως θα με περιμένει στην πλατεία. Μου τόνισε επίσης πως θα πρέπει να βιαστώ, αφού ο μπαμπάς είχε αρχίσει να γίνεται ανυπόμονος και μας περίμενε μεγάλη διαδρομή μαζί με τους υπόλοιπους κατοίκους του χωριού.

«Αν αργήσεις καημενούλη μου, μπορείς να ξεχάσεις το δώρο που θα σου έπαιρνε η γιαγιά σου μόλις φτάσουμε στην ακτή!» συμπλήρωσε με αυστηρό ύφος.

Μα κανείς δεν μπορούσε να μου χαρίσει το δώρο που ήθελα πραγματικά. Εγώ ήθελα μονάχα μία ακόμη μέρα στο σπίτι μας. Τότε θα ήμουν το πιο ευτυχισμένο καβούρι στον κόσμο! Ξεκίνησα λοιπόν να σκέφτομαι τι θα μπορούσα να κάνω.

Από τη μια ήξερα πως θα έπρεπε να υπακούσω την μαμά και ήμουν σίγουρος πως θα περνούσα πολύ ωραία με την οικογένεια, τους συμμαθητές και τους φίλους μου. Απ' την άλλη, σήμερα θα ήταν μια μεγάλη βραδιά για μένα, η βραδιά των αστεριών.

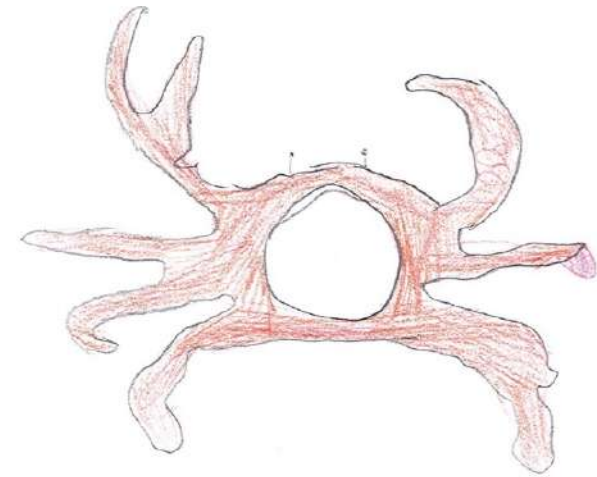
Τι να έκανα;

Ενώ ήμουν βυθισμένος σε αυτές τις σκέψεις, κοίταξα το ρολόι μου και αναπήδησα από τον φόβο μου! Η Μεγάλη Πορεία θα ξεκινούσε σε 10 λεπτά και εγώ δεν ήμουν καν στην πλατεία! Πόσο θα θύμωναν όλοι αν δεν κατάφερα να πάω εκεί εγκαίρως! Έλεγξα μια τελευταία φορά αν είχα πακετάρει όλα όσα χρειαζόμουν και έκλεισα διστακτικά την βαλίτσα μου. Ήταν λες και είχα ξεχάσει να βάλω κάτι σημαντικό μέσα στην βαλίτσα. Έπειτα έτρεξα για να βγω από το σπίτι λες και δεν υπήρχε αύριο. Η αλήθεια είναι πως η γειτονιά, ή καλύτερα το δάσος στο οποίο έμενα με την οικογένειά μου, είναι πανέμορφο. Το αγαπημένο μου μέρος είναι ένας μικρός λόφος δίπλα από μια βελανιδιά. Εκεί είναι το τέλειο μέρος για να σκαρφαλώσεις και να συλλογιστείς όλα εκείνα τα μυστήρια που μπορεί να κρύβει το σύμπαν ανάμεσα στα αστέρια.

Το δάσος μας έχει την ιδιότητα να αλλάζει ανάλογα με την εποχή που διανύουμε. Μέσα στο καλοκαίρι όλα τα δέντρα είναι καταπράσινα. Δεν υπάρχει καλύτερο συναίσθημα από το να ξαπλώνεις κάτω από την σκιά αυτών των δέντρων και να απολαμβάνεις την φύση!

Απ' την άλλη, το φθινόπωρο αλλάζουν τα χρώματα στα φύλλα των δέντρων και μετατρέπονται σε ένα συνδυασμό από κίτρινο, πορτοκαλί και καφέ. Ένα χαλί από φύλλα καλύπτει το έδαφος. Θυμάμαι όταν εγώ κι ο Ρόκο σκαρφαλώναμε πάνω στα δέντρα και έπειτα πέφταμε και προσγειωνόμασταν σε αυτές τις στοίβες από φύλλα λες και πηδούσαμε πάνω σε ένα τραμπολίνο. Πόσο ωραία περνούσαμε στο Νησί των Χριστουγέννων το φθινόπωρο!

Τον χειμώνα τα δέντρα έχαναν όλα τους τα φύλλα. Αν έβλεπες προς τα πάνω, θα νόμιζες ότι τα κλαδιά των δέντρων σχημάτιζαν μια σκάλα προς τον ουρανό. Πάντα φανταζόμουν πως κάποια μέρα θα μπορούσα να περπατήσω πάνω στα κλαδιά και να σκαρφαλώσω πάνω στο φεγγάρι!

Τέλος, η άνοιξη ήταν η εποχή που όλοι ξανασιμίζουμε. Τους προηγούμενους μήνες, πολλά καβούρια προτιμούν να μένουν στο σπίτι, μιας και κάνει κρύο στο Νησί των Χριστουγέννων! Δεν θέλω καν να σκεφτώ τι θα έκαναν αν ζούσαν στη Φινλανδία!

Έτσι, όταν επιστρέφει ο ζεστός καιρός βγαίνουν όλοι απ' το σπίτι και η αγορά του χωριού μοιάζει με ένα τεράστιο πανηγύρι!

«Γεια σου Κάρλος! Καιρό είχαμε να τα πούμε! Πώς πέρασες τον χειμώνα και το φθινόπωρο;»

«Γεια σου Ίννα! Φαίνεται να σου πήρε λίγο καιρό να βγεις απ' το σπίτι!»

«Αντόν, είναι λες και έχασες το κόκκινο σου χρώμα! Μοιάζεις περισσότερο με άσπρο καβούρι πλέον!»

«Ντολόρες, μήπως έβαλες λίγα κιλάρια τους τελευταίους μήνες;»

Και πολλά άλλα παρόμοια σχόλια σαν κι αυτά...

Γύρισα το βλέμμα προς τον Δρόμο των Ψαριών και άκουσα τον θόρυβο που δημιουργούσαν τα εκατομμύρια καβούρια που περίμεναν ανυπόμονα. Συγκεκριμένα, περίμεναν τον δήμαρχο να βγάλει την ετήσια του ομιλία στην κεντρική πλατεία για να μπορέσει να ξεκινήσει η ετήσια πορεία.

Στην είσοδο της πλατείας βρήκα τη Ρίνα να κλαίει. Αν και τα καβούρια μοιάζουν πολύ μεταξύ τους, δεν μπορούσα να μην αναγνωρίσω τις δαγκάνες της Ρίνας. Από τότε που γεννήθηκε είχε ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα πάνω της. Οι άκρες στις δαγκάνες της είναι μαύρες, κι έτσι θαρρείς ότι η Ρίνα μοιάζει με μποξέρ!

Η Ρίνα είναι συμμαθήτριά μας και παίρνει πάντα πολύ καλούς βαθμούς. Ήταν πάντα από εκείνα τα καβούρια που νόμιζαν πως δε θα τα πάνε καλά στα διαγωνίσματα και μετά έπαιρνε τους καλύτερους βαθμούς.

Πόσο ενοχλητικό ήταν αυτό! Κοίτα Ρίνα, υπάρχουν και καβούρια που προσπαθούν να τα πάνε καλά αλλά δεν τα καταφέρνουν!

Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν ήμουν ο καλύτερος μαθητής, ωστόσο πολύ σπάνια τα πήγαινα χάλια σε διαγωνίσματα. Για να είμαι ειλικρινής, πάντα περνούσα περισσότερη ώρα να μελετώ τα αστέρια και τον ουρανό αντί τα βιβλία του σχολείου.

Υπήρχαν φορές που έβλεπα τον ουρανό με το τηλεσκόπιο στο δωμάτιό μου κι ερχόταν η μαμά μου να ελέγξει πως πήγαινε το διάβασμα. Τότε, έκλεινα γρήγορα το παράθυρο, έκρυβα το τηλεσκόπιο κάτω από το κρεβάτι μου, έτρεχα στο γραφείο και προσποιούμουν ότι μελετούσα με απόλυτη συγκέντρωση. Και όλα αυτά σε λιγότερο από ένα λεπτό! Στην ταχύτητα και τον συντονισμό έπαιρνα άριστα!

Η Ρίνα έκλαιγε λες και είχε ραγίσει η καρδιά της. Είχα αρχίσει να πιστεύω πως αυτό συνέβη επειδή είχε αποτύχει στο προηγούμενο διαγώνισμα. Τελικά όμως δεν ήταν αυτός ο λόγος.

«Τι συμβαίνει Ρίνα;» την ρώτησα.

«Γεια σου Κόκο. Δεν μπορώ να βρω τους γονείς μου. Ήρθα εδώ μαζί τους, ωστόσο γύρισα για μια στιγμή για να χαιρετήσω μια φίλη μου και μετά από αυτό ήταν άφαντοι! Δεν ξέρω τι να κάνω!»

«Μην ανησυχείς Ρίνα. Εγώ θα προχωρήσω με τους γονείς και τα αδέρφια μου. Αν θες μπορείς να έρθεις κι εσύ μαζί μας και να συνεχίσουμε να ψάχνουμε μαζί για τους γονείς σου. Τέσσερα μάτια σίγουρα είναι καλύτερα από δύο!»

«Αυτό θα βοηθούσε πολύ, ευχαριστώ Κόκο!»

Και κάπως έτσι, ξεκινήσαμε κι οι δύο την δική μας πορεία, μέσα από ένα πλήθος από καβούρια που είχαν συγκεντρωθεί κατά μήκος της πλατείας.

Στην πλατεία υπήρχαν φωτογράφοι και δημοσιογράφοι από όλο τον κόσμο, που περίμεναν να βρουν το κατάλληλο σημείο για να τραβήξουν πλάνα από την μεγάλη πορεία προς την ακτή.

Δεν είχα δει κάπου τους γονείς της Ρίνας, ωστόσο έπρεπε να βρω και την δική μου οικογένεια. Τι μπερδεμένη κατάσταση ήταν αυτή! Εκείνος που θα μπορούσε να με βοηθήσει περισσότερο εκείνη τη στιγμή ήταν ο Ρόκο, ο φίλος μου από τη διαστημική μας ομάδα.

Δεν είχα δει ούτε τον Ρόκο, ωστόσο αυτό δεν με ανησυχούσε και πολύ.

Ξαφνικά έπεσε απόλυτη ησυχία. Ο δήμαρχος είχε βγει στο μπαλκόνι του και ήταν έτοιμος να βγάλει την ομιλία του για την αρχή της πορείας. Είχε μείνει πολύ λίγος χρόνος για την εκκίνηση της πορείας και εμείς ήμασταν δύο μικρά καβούρια χαμένα μέσα σε εκείνο το τεράστιο πλήθος!

Δεν μπορούσα να αργήσω αυτή τη φορά. Αλίμονό μου αν δεν κατάφερα να πάω εκεί εγκαίρως!

«Άκου Ρίνα, οι γονείς και τα αδέρφια μου με περιμένουν. Φοβάμαι πως θα πρέπει να συνεχίσεις μόνη σου το ψάξιμο από εδώ και πέρα. Μπορούμε να συναντηθούμε στην ακτή μετά το τέλος της πορείας. Επίσης ελπίζω πως αν καλύψουμε αρκετό δρόμο μέχρι το βράδυ, τότε θα μπορέσουμε να κάνουμε μια στάση για να θαυμάσουμε τα αστέρια στον ουρανό.»

«Μα τι λες Κόκο; Θα με παρατήσεις μονάχη ανάμεσα σε όλα αυτά τα καβούρια; Τι κι αν πάθω κάτι; Τι κι αν δεν καταφέρω ποτέ να βρω τους γονείς μου; Τι κι αν με καταπλακώσουν όλοι αυτοί οι άγνωστοι και μου σπάσουν τις δαγκάνες μου;»

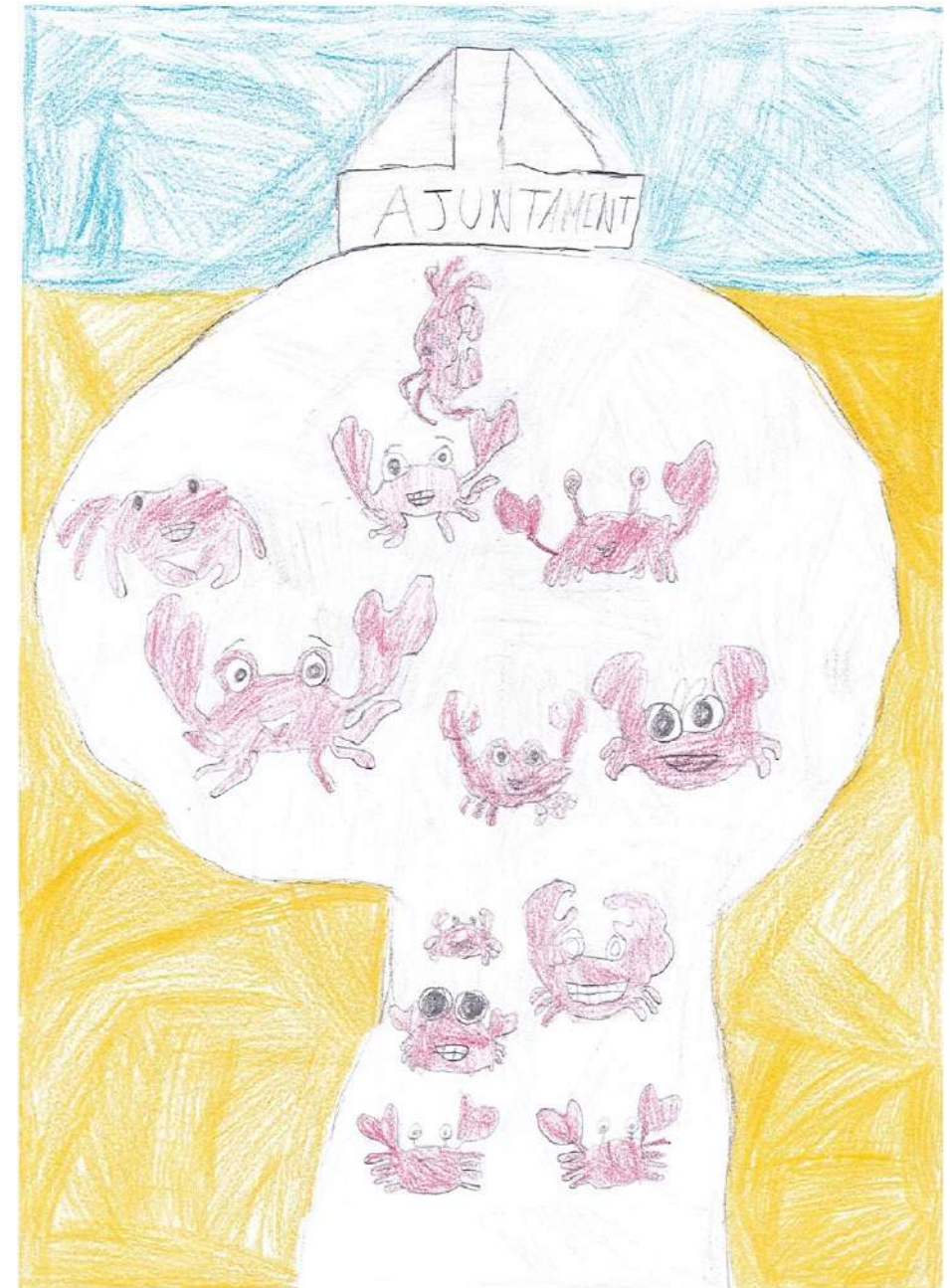
«Καλή μου Ρίνα, μην είσαι αφελής. Ας αλλάξουμε το σχέδιο μας. Αν δεν καταφέρεις να βρεις τους γονείς σου μέσα στα επόμενα δέκα λεπτά, τότε μπορείς να συνεχίσεις την πορεία μαζί με μένα και την οικογένειά μου!»

«Ωραία, αυτό ακούγεται σαν μια πολύ καλύτερη ιδέα!»
Τότε έπεσε ακόμα πιο βαθιά σιωπή και ο δήμαρχος ξεκίνησε να διαβάζει την ομιλία του.

«Μπορείτε όλοι να με ακούσετε; 1, 2, 3... 1, 2, 3...»
Ξεκίνησε να λέει ο δήμαρχος δοκιμάζοντας το μικρόφωνό του.

«Έλα τώρα κύριε δήμαρχε, ξεκίνα επιτέλους την ομιλία σου για να μπορέσουμε να ξεκινήσουμε την πορεία!»
ξεφώνισε η Αργυρώ, η καβουροκομμώτρια του νησιού.

«Καλωσορίσατε και επίσημα στην πορεία νούμερο 342. Αλήθεια, για πόσα χρόνια συνεχίζεται αυτή η σημαντική παράδοση! Όπως ξέρετε όλοι πολύ καλά, η πορεία αυτή είναι το πιο σημαντικό γεγονός της χρονιάς. Απευθύνομαι και στους νεαρούς πολίτες της κοινωνίας μας! Αυτή είναι μια πολύ καλή ευκαιρία για να βρείτε το κατάλληλο ταίρι!»

Η πορεία θα είναι μεγάλη, μα όλοι μαζί μπορούμε να την κάνουμε πιο εύκολη και ευχάριστη! Πρόσω ολοταχώς λοιπόν, καλά μου καβούρια. Η παραλία μας περιμένει!»

Τότε όλα τα καβούρια ξεκίνησαν να ζητοκραυγάζουν και να χειρόκοροτούν ενθουσιασμένα. Ήταν πολύ αστείο να βλέπεις τόσα καβούρια να κουβαλούν όλες εκείνες τις βαλίτσες, τις τσάντες, τα σακίδια, τις καρέκλες, τις τηλεοράσεις, ακόμα και τα ψυγεία τους! Το μόνο σίγουρο ήταν πως είχαν έρθει πλήρως προετοιμασμένα!

«Κόκο εδώ είμαστε, βιάσου! Μα γιατί να φτάνεις πάντα και παντού αργοπορημένος;»

Αυτή ήταν μια πολύ ευτυχισμένη στιγμή για μένα! Όχι επειδή είχα βρει την οικογένεια μου, αυτούς τους βλέπω κάθε μέρα. Ήταν ευτυχισμένη στιγμή επειδή ο Ρόκο, ο υποδιοικητής της διαστημικής μας ομάδας ήταν μαζί τους!

«Μα τι κάνεις εδώ Ρόκο;»

«Κόκο! Πέρασα απ' το σπίτι σου για να δω αν είσαι εκεί, ωστόσο είδα πως η πόρτα το σπιτιού ήταν κλειδωμένη κι έτσι αποφάσισα να ψάξω για να βρω τους γονείς σου στην Μεγάλη Πλατεία.»

«Τι κρίμα Ρόκο... Σήμερα θα ήταν μια μεγάλη μέρα για εμάς. Σήμερα θα ήταν η βραδιά των αστεριών! Πώς μπορούμε να αποκαλούμε τους εαυτούς μας αστροναύτες, αν δεν δούμε αυτό το τόσο σπάνιο θέαμα απόψε;»

«Μα αυτός ήταν ο λόγος που έψαχνα να σε βρω χαζούλη! Ήθελα να σου προτείνω ένα τέλειο σχέδιο για να μην χρειαστεί να συμμετάσχεις στην πορεία και να μπορέσεις να έρθεις μαζί μου για να δούμε τα αστέρια!»

«Τι εννοείς; Είχε περάσει μια παρόμοια ιδέα από το μυαλό μου, ωστόσο όπως βλέπεις... είμαι εδώ, έτοιμος για την πορεία.»

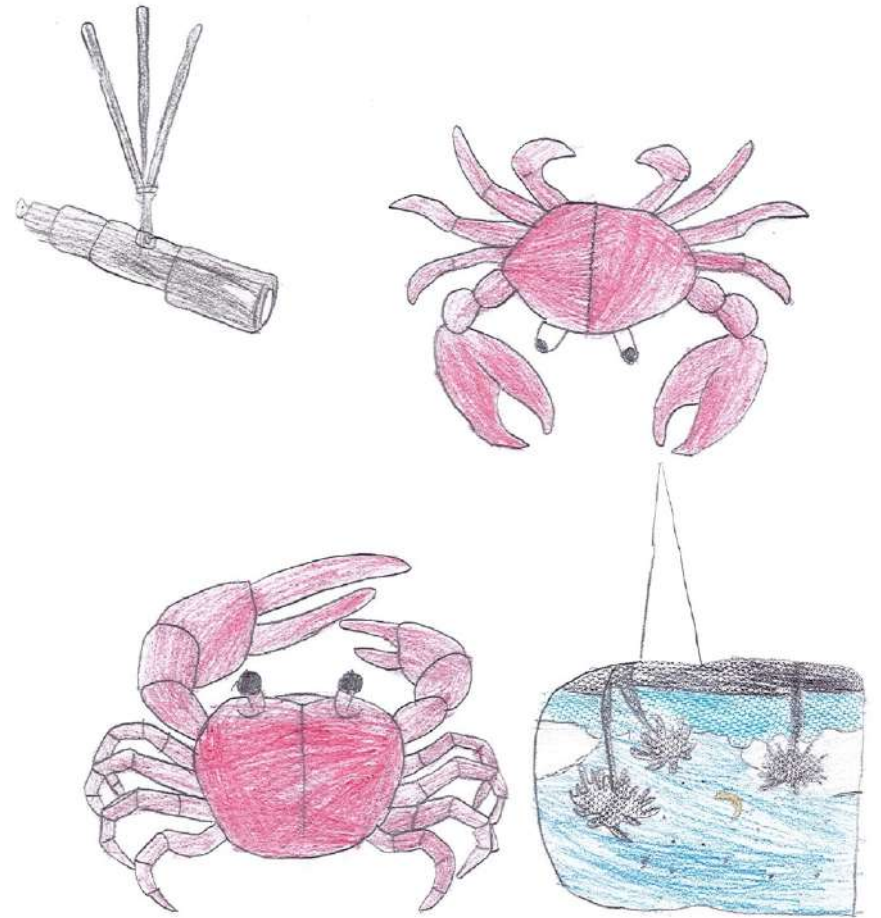
Ήταν αδύνατο να ακούσω καθαρά τι προσπαθούσε να μου πει ο φίλος μου μέσα σε όλο αυτό το πλήθος. Καβούρια κουβαλούσαν τις αποσκευές τους εκεί κι εδώ, μιλούσαν, φώναζαν, αγκάλιαζαν τους γείτονές τους και ενθάρρυναν τα νεαρότερα καβούρια να βρουν το ταίρι τους. Το μόνο πράγμα που ήθελα εγώ ήταν να απομακρυνθώ από όλο αυτό τον χαμό και να μπορέσω να μιλήσω με τον Ρόκο πιο ήσυχα. Ξαφνικά μου ήρθε μια ιδέα.

«Μαμά, όταν ξεκινήσει η πορεία μπορείτε να ξεκινήσετε το περπάτημα. Εγώ κι ο Ρόκο θα πάμε λίγο πιο πέρα για να βρούμε τους συμμαθητές μας.»

«Καημένε μου, αν χαθείς και δεν καταφέρεις να μας φτάσεις στην νυχτερινή στάση για ξεκούραση αλίμονό σου!»

«Μην ανησυχείς μαμά, θα σας βρούμε!»

Είχε φτάσει η μεγάλη στιγμή. Η καμπάνα του δημαρχείου ήχησε και όλα τα καβούρια ξεκίνησαν με μιας να κατευθύνονται προς την παραλία.

«Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή Ρόκο! Περίμενε να προχωρήσουν και τότε μπορούμε να μιλήσουμε με την ησυχία μας για τα αστέρια.»

Πράγματι, πριν προλάβεις να πεις καβούρι, η Μεγάλη Πλατεία είχε αδειάσει. Το μόνο που είχε απομείνει εκεί ήταν το κονφετί που είχαν πετάξει τα καβούρια ενώ πανηγύριζαν και μια ολοκόκκινη τελίτσα να φαίνεται λίγο πιο πέρα στο έδαφος. Ήταν η Ρίνα!

«Ρίνα τι κάνεις εδώ;»

«Κόκο, Ρόκο, πόσο τυχερή είμαι που σας βρίσκω εδώ! Δεν μπορούσα να βρω τους γονείς μου, μετά μια καμπάνα ξεκίνησε να ηχεί, όλοι ξεκίνησαν να τρέχουν και έμεινα εδώ ολομόναχη!»

«Μην ανησυχείς, μπορείς να έρθεις μαζί μας τώρα! Εκτός και αν... δεν σου αρέσει το σχέδιο μας.»

«Γιατί να μην μου αρέσει το σχέδιό σας; Φύγαμε λοιπόν! Οι υπόλοιποι έχουν ξεκινήσει ήδη την πορεία, θα αργήσουμε! Μπορείτε να με βοηθήσετε με τις αποσκευές μου; Μα...γιατί δεν προχωράτε;»

«Είναι που... όπως σου έχω εξηγήσει ήδη, είμαστε οι μελλοντικοί καβουραστροναύτες της Γης. Και σήμερα είναι η μεγάλη μέρα...»

«Ναι ακριβώς! Σήμερα είναι η μεγάλη μέρα της πορείας! Τι συμβαίνει;»

«Όχι, όχι, σήμερα είναι η μεγάλη νύχτα που μπορούμε να παρακολουθήσουμε τον χορό των αστεριών! Μια μοναδική νύχτα που μπορείς να θαυμάσεις τεράστια αστέρια να πλημμυρίζουν τον ουρανό! Δεν θέλουμε να χάσουμε αυτό το σπάνιο θέαμα κι έτσι αποφασίσαμε ότι...»

«Ούτε να το σκέφτεστε! Μα να μην ακολουθήσουμε την πορεία; Πώς είναι δυνατό αυτό; Ποιοι νομίζετε πως είστε; Αυτή είναι μια πολύ κακή ιδέα!»

«Εντάξει Ρίνα, υποθέτω πως δεν θα μας ακολουθήσεις. Μπορείς ακόμη να δεις προς τα πού κατευθύνονται τα υπόλοιπα καβούρια έτσι δεν θα είναι πολύ δύσκολο για σένα να ακολουθήσεις τον ίδιο δρόμο.»

«Να ξεκινήσω μόνη; Ποτέ! Θα αφήσετε ένα αθώο κοριτσάκι σαν εμένα να διασχίσει ένα ολόκληρο δάσος, γεμάτο με αηδιαστικά σκουλήκια, αράχνες και νυχτερίδες; Θα έρθετε κι εσείς μαζί μου!»

Σε αυτό το σημείο βρεθήκαμε σε μια δύσκολη κατάσταση. Δεν νομίζω να άκουσα ποτέ κάποιον να λέει όχι στη Ρίνα! Την όμορφη και πανέξυπνη Ρίνα! Ωστόσο, το μέλλον μας είναι σημαντικότερο από την επιμονή μιας καβουρίνας.

Έριξα μια κλεφτή ματιά στον Ρόκο, περιμένοντας τον να κάνει το πρώτο βήμα και να μιλήσει. Εκείνος μου έριξε πίσω ένα βλέμμα, λες και μου έλεγε «Καπετάνιε, εσύ είσαι ο αρχηγός του διαστημόπλοιου και εσύ πρέπει να πάρεις τις αποφάσεις. Η αποστολή σου τώρα είναι να αντιμετωπίσεις το τέρας Ρίνα από τον πλανήτη Θυμωμένα Καβούρια!»

Δεν μου είχε μείνει κάποια άλλη επιλογή, έπρεπε να μιλήσω πρώτος.

«Κοίτα Ρίνα, θα θέλαμε πολύ να σου κάνουμε παρέα, όμως έχουμε μια πολύ σημαντική αποστολή. Ποιος θα εξηγήσει στο υπόλοιπο χωριό για την αποψινή υπέροχη έναστρη νύχτα; Επίσης, το διαστημόπλοιο μας έχει χώρο για ακόμη ένα άτομο.

Κανένα καβούρι δεν έχει πάρει τη θέση που περισεύει ακόμη! Είσαι μια πανέξυπνη καβουρίνα και θα θέλαμε να είσαι η αρχηγός μας στην μελλοντική μας αποστολή προς το φεγγάρι!»

«Εγώ σε διαστημόπλοιο; Θα αστειεύεστε.»

«Σκέψου το! Αυτή είναι μια τεράστια ευκαιρία για όλους μας!»

Τι θα κάνει η Ρίνα;

1. Η Ρίνα θα δεχτεί την πρόταση του Κόκο και του Ρόκο και θα πάνε όλοι μαζί για να παρακολουθήσουν τα αστέρια.

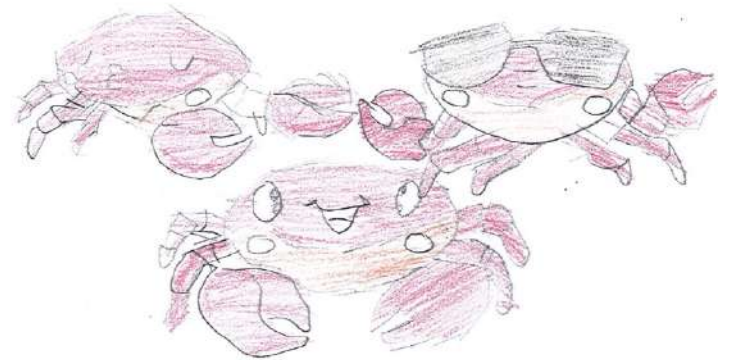
Πήγαινε στην παράγραφο «Η Διαστημοκαβουρίνα»

2. Η Ρίνα πρέπει να εγκαταλείψει τους δύο φίλους και να συνεχίσει μόνη της.

Πήγαινε στην παράγραφο «Το ταξίδι της Ρίνας»

3. Οι δύο φίλοι αποφασίζουν να συνοδεύσουν την Ρίνα και να συνεχίσουν την πορεία με τα υπόλοιπα καβούρια.

Πήγαινε στην παράγραφο «Η περιπέτεια της διαστημικής ομάδας»

Η Διαστημοκαβουρίνα

«Αυτή είναι μια θεότρελη ιδέα! Πώς περιμένετε να οδηγήσω ένα διαστημόπλοιο; Εγώ δεν ξέρω καν πώς να κάνω κουπί σε μια βάρκα!»

«Μην ανησυχείς Ρίνα! Μπορείς να μάθεις τα πάντα σε αυτή τη ζωή! Οι παραλίες δεν γέμισαν με άμμο απ' την μια μέρα στην άλλη!»

«Άσε τους γρίφους! Δεν είδες τι έχει συμβεί μόλις τώρα; Έχουμε χάσει την αρχή της πορείας!

Η μαμά μου θα θυμώσει πολύ μόλις καταλάβει ότι δεν βρίσκομαι μαζί με την οικογένειά μου. Θα ανησυχήσει πάρα πολύ! Τι θα πει ο μπαμπάς μου; Άσε που έβαλα τα δυνατά μου για να είμαι η πιο όμορφη καβουρίνα στην πορεία. Ήθελα να είμαι πρωτοσέλιδο σε όλα τα καβουροπεριοδικά! Φανταστείτε τι θα έγραφαν τα εξώφυλλα:

Ξεχωριστή και Ελκυστική: Γνωρίστε την ομορφότερη καβουρίνα στο Νησί των Χριστουγέννων!»

«Κατά τα άλλα, εσύ είσαι αυτή που λέει να μην ονειρευόμαστε τ' αστέρια;» είπε με ειρωνικό ύφος ο Ρόκο.

«Ρίνα, σκέψου λίγο τα πρωτοσέλιδα των περιοδικών, όταν τρία καβούρια θα προσγειώνονται στο φεγγάρι! Φάντάσου πόσο όμορφη θα φαίνεσαι τότε! Και δεν αναφέρομαι μόνο στα περιοδικά του νησιού μας, αλλά σε ολόκληρη την Γη!»

«Και θα... με δει ολόκληρος ο πλανήτης σε αυτά τα πρωτοσέλιδα;»

«Θα σε δουν όλοι! Θα σε δουν παντού! Σε όλες τις χώρες, σε όλες τις πόλεις! Θα είμαστε τα πιο διάσημα καβούρια στον κόσμο! Θα φτιάχνουν πανό με τα πρόσωπά μας και θα ονομάζουν διάσημες πλατείες με τα ονόματά μας!»

«Μόνο που το σκέφτομαι κοκκινίζω, κι άλλο! Ε τότε συμφωνώ να σας ακολουθήσω! Ωστόσο έχω κάποιους όρους που θα πρέπει να τηρήσετε, μιας και θα είμαι η μοναδική καβουρίνα στο διαστημόπλοιο.»

«Αυτή ήταν η απάντηση που θέλαμε να ακούσουμε!» είπε ειρωνικά ο Ρόκο. «Είσαι η τελευταία που θα μπει στην ομάδα μας αλλά θέλεις να είσαι η πρωταγωνίστρια!».

«Έλα τώρα Ρόκο! Ας ακούσουμε τι έχει να πει η Ρίνα! Δεν μπορούμε να την αφήσουμε εδώ ολομόναχη» του απάντησε ο Κόκο.

«Ωραία! Πρώτος όρος: Θα πρέπει να δημιουργήσουμε τον δικό μας χορό σαν ομάδα!»

«Δικό μας χορό; Μα... αν γλιστρίσω ενώ χορεύω θα τραυματιστώ! Είμαστε αστροναύτες, όχι χορευτές!» είπε ξαφνιασμένος ο Ρόκο.

«Δεν άκουσα κάποιον να λέει όχι, έτσι θα υποθέσω ότι δέχεστε τον πρώτο όρο. Ας προχωρήσουμε στον δεύτερο λοιπόν».

«Μα πόσους όρους θέλει να βάλει αυτό το κορίτσι;» ρώτησε ο Ρόκο, κοιτάζοντας τον Κόκο με ένα ξινό ύφος.

«Ακόμη ένα προς το παρόν. Κάθε φορά που θα μου μιλάτε για την αποστολή μας, θα με φωνάζετε Διαστημοκαβουρίνα».

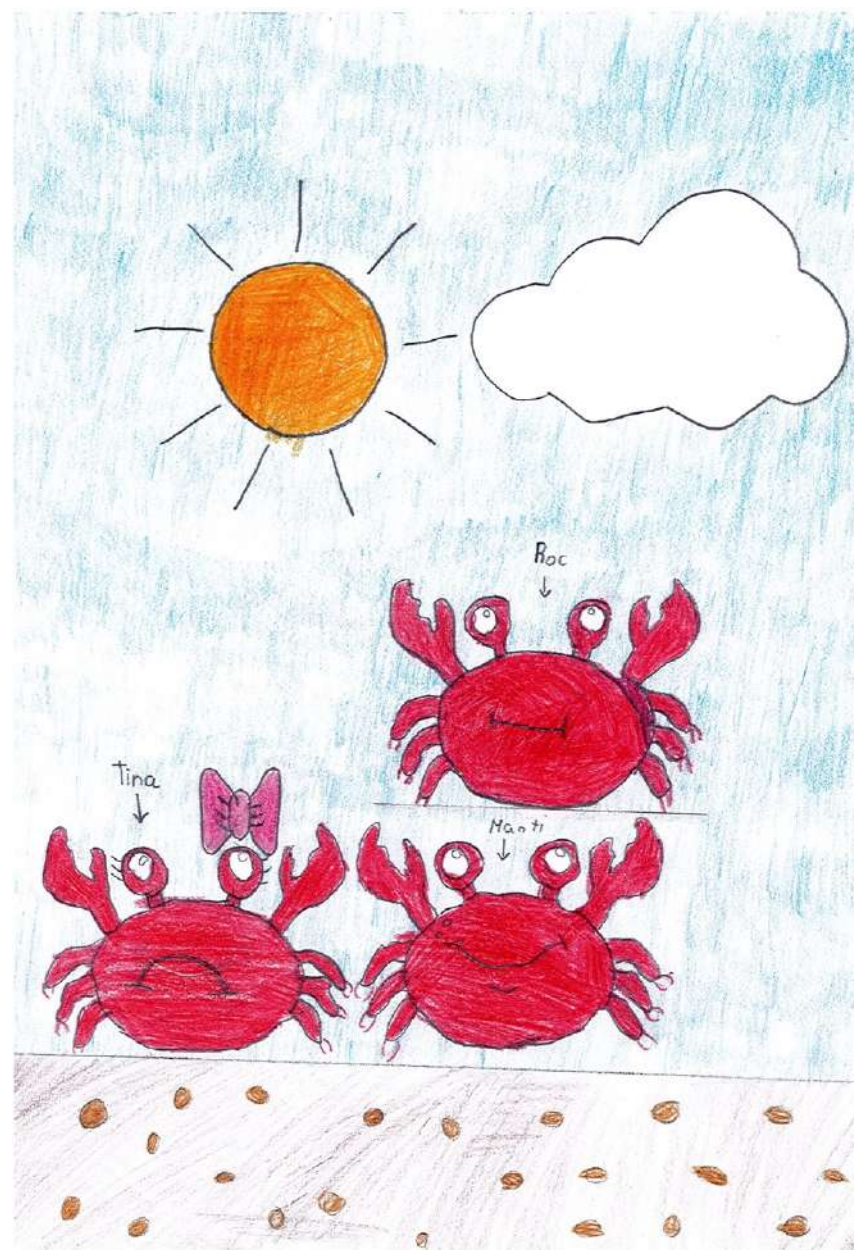
«Μα τι σαχλαμάρες είναι αυτές Ρίνα;» γκρίνιαξε πάλι ο Κόκο.

«Έλα τώρα Ρόκο, θα μπορούσαν να είναι χειρότερα τα πράγματα. Δεχόμαστε τους όρους σου Ρίνα! Είσαι και επίσημα μέλος της διαστημικής μας ομάδας!»

«Πολύ ωραία! Και ακόμα μια λεπτομέρεια...»

«Ρίνα, εγώ είμαι ο αρχηγός εδώ! Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να πάμε σπίτι και να ετοιμαστούμε για το μεγάλο βράδυ που μας περιμένει. Πρόσφατα άκουσα στην τηλεόραση πως τα αστέρια θα ξεκινήσουν να εμφανίζονται στις 8 το βράδυ και είναι κιόλας 5 το απόγευμα. Μας έχουν απομείνει μόλις τρεις ώρες για ετοιμάσουμε τα πράγματα μας και να συναντηθούμε ξανά.»

«Τέλεια!» ξεφώνισε τότε ο Ρόκο. «Θα φέρω τις καρέκλες και το σημειωματάριο μου κι εσύ Κόκο θα είσαι υπεύθυνος για το τηλεσκόπιο και το φαγητό. Εσύ Ρίνα μπορείς να φέρεις μπισκότα και γλυκά.»

«Πώς με αποκάλεσες Ρόκο;» ρώτησε επίτηδες η Ρίνα.
«Συγγνώμη» είπε με θυμό ο Ρόκο, «αν μπορείς φέρε μαζί σου λίγα μπισκότα και γλυκά, αγαπητή μου Διαστημοκαβουρίνα».
«Τώρα μάλιστα, φυσικά και θα φέρω!»
«Ωραία!» συμπλήρωσε ο Κόκο. «Θα βρεθούμε σε μια ώρα μπροστά από το σπίτι μου για να πάμε στον λόφο δίπλα στη βελανιδιά και να θαυμάσουμε τα αστέρια! Πόσο ευτυχισμένος νιώθω! Πόση χαρά νιώθω αυτή τη στιγμή!»
Τότε οι φίλοι αποχαιρετίστηκαν και κατευθύνθηκαν ο καθένας στο σπίτι τους για να ετοιμάσουν τα πράγματα τους. Οι δρόμοι της πόλης ήταν άδειοι και ήσυχοι. Οποιαδήποτε άλλη μέρα, θα έβρισκες κάποια καβούρια εκεί να φωνάζουν ή να γελάνε.
Στο σπίτι υπήρχε απόλυτη ησυχία. Σχεδόν φοβόμουν να μπω, ακόμη κι αν ήξερα πως δεν υπήρχε κανείς εκεί. Πήγα στο δωμάτιό μου και άρπαξα το τηλεσκόπιό μου που βρισκόταν κάτω από το κρεβάτι.
Ενώ πλησίαζα στην κουζίνα για να πάρω το φαγητό που είχα ετοιμάσει και είχα κρύψει ειδικά για το βράδυ, άκουσα βήματα να έρχονται από μέσα. Τότε πάγωσα από τον φόβο μου.

Πώς θα μπορούσε κάποιος να βρισκόταν στο σπίτι αφού είχαν φύγει όλοι για την πορεία; Ξεκίνησα τότε να σκέφτομαι τα χειρότερα. Ίσως να ήταν κάποιο τέρας που είχε έρθει να με τιμωρήσει που δεν ακολούθησα την οικογένειά μου. Ίσως να ήταν και κάποιος κλέφτης που εκμεταλλεύτηκε την πορεία για να διαρρήξει ανενόχλητος τα ακατοίκητα πλέον σπίτια. Ίσως να ήταν ο δάσκαλος γεωγραφίας που ήρθε για να πάρει το τεστ γεωγραφία που είχα κρύψει, για να μην δει η μαμά μου πόσο χάλια τα πήγα.

«Συγγνώμη; Βρίσκεται κάποιος εκεί; Αν είσαι κάποιος τέρας, σε προειδοποιώ ότι κρατώ στα χέρια μου ένα τεράστιο τηλεσκόπιο και δεν φοβάμαι να το χρησιμοποιήσω. Είμαι πιο επικίνδυνος απ' όσο νομίζεις!»

Εγώ επικίνδυνος; Ποιον κοροϊδεύα; Όση ώρα μιλούσα τα πόδια μου και η φωνή μου έτρεμαν απ' τον φόβο!

Η ύποπτη φιγούρα κοντοστάθηκε όταν με άκουσε να μιλώ και ξαφνικά...

«Κόκο, εσύ;»

«Κάρλος τι γυρεύεις εδώ;»

Ο Κάρλος είναι ο μικρός μου αδερφός, σε περίπτωση που δεν το γνωρίζετε ακόμη.

«Φ...Φοβόμουν να ακολουθήσω τους υπόλοιπους στην πορεία... Νιώθω μεγάλη νευρικήτητα όταν υπάρχει πολύς κόσμος γύρω μου. Πέρσι είχα πολύ κακές εμπειρίες.»

«Έχεις τρελαθεί; Μόλις μάθει η μαμά ότι κανείς απ' τους δυο μας δεν βρίσκεται στην πορεία θα βρούμε μεγάλο μπελά!»

«Τώρα που το σκέφτομαι Κόκο, εσύ δεν είχες πει νωρίτερα πως είχες ετοιμάσει τα πράγματά σου και είχες φύγει απ' το σπίτι;»

«Η αλήθεια είναι πως ανυπομονούμε να δούμε την έναστρη νύχτα με τον Ρόκο και την Ρίνα.»

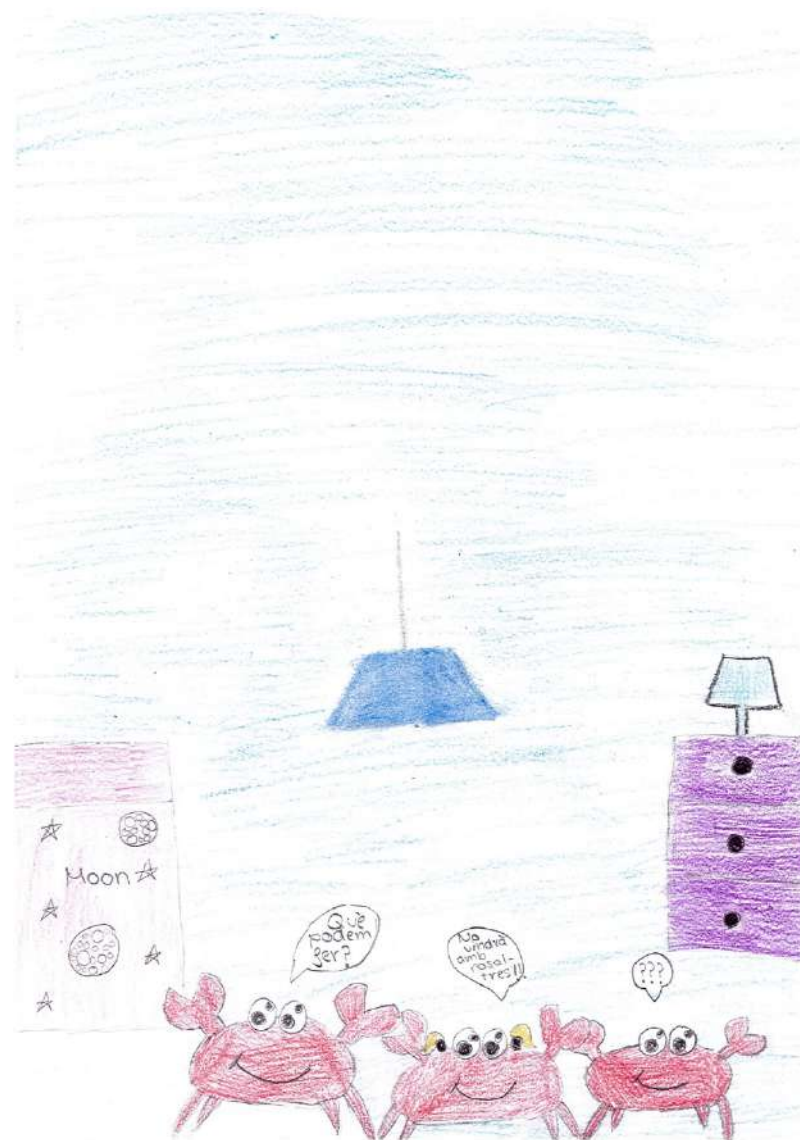
«Την Ρίνα; Γιατί βρίσκεται μαζί σας η Ρίνα;»

«Είναι μεγάλη ιστορία Κάρλος. Κάποια μέρα θα σου εξηγήσω τι έγινε.»

«Σε αυτή την περίπτωση θα έρθω μαζί σου! Δεν θέλω να μείνω μόνος μου σπίτι απόψε!»

«Ούτε να το σκέφτεσαι! Δεν υπάρχει περίπτωση να έρθεις μαζί μας! Θα πρέπει να σε προσέχω και δεν θα μπορώ να απολαύσω τα αστέρια!»

«Έλα τώρα Κόκο, πάρε με μαζί σου! Υπόσχομαι ότι θα είμαι ήσυχος και θα κάνω ό,τι μου λες!»

Το Καινούργιο Μέλος της Ομάδας

Ωχ όχι! Τι πρέπει να κάνω τώρα;

1. Να πάει κι ο Κάρλος μαζί με τους 3 φίλους

Πήγαινε στην παράγραφο «Το Καινούργιο Μέλος της Ομάδας»

2. Να μην πάει μαζί τους ο Κάρλος

Πήγαινε στην παράγραφο «Η Βραδιά των Αστεριών»

Έτσι κι αλλιώς θα έβρισκα τον μπελά μου αν η μητέρα μου επέστρεφε και καταλάβαινε ότι είχα αφήσει τον αδερφό μου μόνο στο σπίτι. Ο Κάρλος με κοίταξε με ένα τόσο αθώο βλέμμα, που δεν είχα άλλη επιλογή από τον αφήσω να έρθει μαζί μας.

«Μπορείς να έρθεις μαζί μας μικρέ.»

«Ευχαριστώ πολύ αδερφούλη! Δεν μπορώ να συγκρατήσω τον ενθουσιασμό μου!»

«Δεν έχω ολοκληρώσει αυτά που ήθελα να πω ακόμη. Αν έρθεις μαζί μας θα πρέπει να ακούς τι σου λέω και να μην δημιουργείς οποιοδήποτε πρόβλημα στον Ρόκο ή την Ρίνα. Τώρα που το σκέφτομαι, καλύτερα να μην μιλάς πολύ κατά τη διάρκεια της νύχτας. Έτσι θα βεβαιωθούμε πως όλα θα κυλήσουν ομαλά.»

«Θα κρατήσω το στόμα μου κλειστό, υπόσχομαι!»

Η ομάδα ήταν πλέον έτοιμη με όλες της τις αποσκευές για να ξεκινήσει η περιπέτειά μας.

«Παιδιά, πρέπει να σας ενημερώσω για την νέα προσθήκη για την περιπέτειά μας.

Όταν έφτασα σπίτι, βρήκα τον αδερφό μου τον Κάρλος να κρύβεται μέσα στην κουζίνα.»

«Γεια σου Ρόκο! Γεια σου Ρίνα!» είπε τότε ο Κάρλος.

«Τι κάνεις εδώ μικρέ;» ρώτησε τότε η Ρίνα έκπληκτη.

«Δεν είμαι μικρός! Είμαι έξι χρονών και είμαι το ψηλότερο παιδί στην τάξη μου!»

«Δεν το πιστεύω, τι μέρα ήταν κι αυτή! Θα μπορούσε να μας συμβεί κάτι πιο παράξενο σήμερα;» είπε ξεφυσώντας ο Ρόκο.

«Μην ανησυχείτε, μίλησα ήδη με τον μικρό και ξεκαθαρίσαμε κάποια πράγματα. Έτσι δεν είναι Κάρλος;»

«Μα Κόκο, όλοι θα έχετε έναν ρολο μέσα στο διαστημόπλοιο. Εγώ τι θα κάνω; Μπορώ να είμαι ο κυβερνήτης του οχήματος; Ή καλύτερα, μπορώ να είμαι υπεύθυνος για όλες τις διαστημικές μάχες;»

«Μπορείς να είσαι αυτός που θα καθαρίζει το πάτωμα αν θες!» απάντησα τότε στον αδερφό μου.

Τότε, αφού γελάσαμε όλοι μαζί, ξεκινήσαμε να κατευθυνόμαστε προς τον λόφο που θα παρακολουθούσαμε τα αστέρια.

Στο τέλος τα καταφέραμε. Όχι με τον τρόπο που φανταζόμασταν, μα επιτέλους θα βλέπαμε αυτό το μαγικό φαινόμενο στον ουρανό! Τα υπόλοιπα καβούρια θα σκάσουν απ' την ζήλεια τους όταν θα τους εξιστορώ το τι έγινε και πώς καταφέραμε τον στόχο μας!

Ο ουρανός είχε ήδη αρχίσει να σκοτεινιάζει.

Από τον λόφο μπορούσες να δεις ολόκληρο το νησί. Ήταν ένα πολύ ωραίο θέαμα. Το μέρος που ζούσαμε εμείς τα καβούρια, περιτριγυρισμένο από την φύση. Απ' την άλλη, φαινόταν και το παραθαλάσσιο μέρος του νησιού, εκεί όπου οι άνθρωποι είχαν χτίσει ξενοδοχεία και δρόμους. Η αλήθεια είναι πως δε θα άλλαζα το δικό μας κομμάτι του νησιού για τίποτα στον κόσμο! Αυτοί οι άνθρωποι έχουν βάλει σκοπό να καταστρέψουν τα πάντα στο πέρασμά τους!

«Παιδιά, η μεγάλη ώρα πλησιάζει, έχουν απομείνει μόνο 30 λεπτά! Κόκο, ετοίμασε το τηλεσκόπιο!»

Εγώ τότε έκανα τα πάντα στο πι και φι. Είχα εξασκηθεί αρκετά με όλες εκείνες τις φορές που έπρεπε να κρύψω το τηλεσκόπιο απ' την μαμά, για να προσποιηθώ ότι μελετώ για το σχολείο.

Τα 30 λεπτά είχαν πλέον περάσει και ο χορός των αστεριών είχε ξεκινήσει. Δεν θα μπορούσα ποτέ να περιγράψω με λέξεις το υπέροχο θέαμα που βλέπαμε πάνω στον ουρανό! Τα άστρα φαίνονταν λες και πλησίαζαν τη Γη ολοένα και περισσότερο. Η λάμψη τους ήταν τόσο μεγάλη, που θαρρείς πως είχε μετατρέψει τον νυχτερινό ουρανό σε ένα καλοκαιρινό απόγευμα.

«Ποιο αστέρι σας αρέσει περισσότερο;» ρώτησε η Ρίνα.

«Εμένα μου αρέσει αυτό που βρίσκεται ακριβώς πάνω μας!» απάντησε ο Κάρλος. «Φαίνεται λες και υπάρχει ζωγραφισμένο πάνω του ένα χαμόγελο!»

«Εμένα μου αρέσουν όλα!» αποκρίθηκα. «Να ξέρετε πως όλα αυτά τα αστέρια θα τα κατακτήσουμε όταν μεγαλώσουμε. Όλος ο κόσμος θα μιλάει για εμάς!»

Μετά από αυτή τη συζήτηση μείναμε όλοι ξαπλωμένοι στο έδαφος να απολαμβάνουμε τον χορό των αστεριών στον ουρανό.

Σε λίγο η νύχτα είχε μπει για τα καλά και ο ουρανός έμοιαζε σαν ένα πάρτυ με μπαλόνια! Βλέποντας τα, νόμιζα πως τα αστέρια μου μιλούσαν.

«Κόκο, πάλεψε για να εκπληρώσεις τα όνειρά σου!»

«Κάποια μέρα θα γίνεις ο πιο διάσημος αστροναύτης στον κόσμο!»

«Μην το βάζεις κάτω! Πρέπει να κάνεις αυτό που αγαπάς, όχι αυτό που σου λένε οι άλλοι να κάνεις!»

Ακούγοντας μία-μία τις συμβουλές των αστεριών, καταλάβαινα πως είχα πάρει την σωστή απόφαση. Η πορεία γίνεται κάθε χρόνο, ενώ αυτή ήταν μια αξέχαστη εμπειρία που έπρεπε να ζήσω.

Αγαπημένοι μου φίλοι, πολλές φορές στη ζωή μας ερχόμαστε αντιμέτωποι με καταστάσεις στις οποίες πρέπει να αποφασίσουμε τι θέλουμε να κάνουμε και ποιοι θέλουμε να είμαστε. Σε αυτές τις περιπτώσεις, πάντα να ακολουθείτε αυτό που σας λέει η καρδιά σας, γιατί η καρδιά ποτέ δεν λέει ψέματα.

Θες να γίνεις μηχανικός; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις σερβιτόρος; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις ποδοσφαιρίστρια; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις χορευτής; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Ωστόσο, πάντα να θυμάσαι πως οι καλύτερες μάχες είναι αυτές που θα κερδίσεις με επιμονή, σκληρή δουλειά και υπομονή.

Ποτέ μην χάνεις τον εαυτό σου! Στάσου στο ύψος σου και διατήρησε τη συγκέντρωσή σου, έτσι ώστε κανείς να μην μπορεί να σου στερήσει αυτό που είσαι!

Ο Κόκο τότε σήκωσε ξανά το κεφάλι προς τα αστέρια και ένιωσε πως είχε μπροστά του ολόκληρο τον κόσμο. Έναν κόσμο που ήθελε να τον αλλάξει προς το καλύτερο.

ΤΕΛΟΣ

Η Βραδιά των Αστεριών

«Σου έχω πει ήδη όχι Κάρλος! Μην επιμένεις! Δεν είσαι μέρος της διαστημικής μας ομάδας και θα είσαι πολύ ενοχλητικός αν έρθεις μαζί μας. Απόψε θα είναι μια μυθική βραδιά για εμάς και δεν πρόκειται να αφήσω τίποτα να το χαλάσει αυτό!»

«Έλα τώρα Κόκο! Πόσες φορές είπα στην μαμά ότι με έφερες σπίτι απ' το σχολείο, ενώ εσύ πήγαινες βόλτες με τον Ρόκο;»

«Μην με απειλείς Κάρλος! Εγώ είμαι ο μεγάλος αδερφός και εσύ ως μικρότερος πρέπει να με υπακούς!»

«Οκ θα σου το θέσω αλλιώς τότε. Αν δεν έρθω μαζί σας απόψε θα τα ξεφουρνίσω όλα στη μαμά!»

Τότε ένας ήχος που προερχόταν από την μπροστινή πόρτα του σπιτιού διέκοψε τον καυγά μας.

«Είναι κάποιος εδώ; Κόκο ήρθαμε!»

«Παιδιά ελάτε μέσα, είμαστε στην κουζίνα!»

«Είστε μέσα; Εννοείς ότι δεν είσαι μόνος;»

Τότε μπήκαν μέσα ο Ρόκο και η Ρίνα με όλο τον απαραίτητο εξοπλισμό για την μεγάλη νύχτα.

«Τι κάνεις εδώ Κάρλος;» ρώτησε ο Ρόκο.

«Δεν ήθελα να ακολουθήσω την πορεία κι έτσι κρύφτηκα κάτω απ' το κρεβάτι. Κανείς δεν ήξερε ότι βρισκόμουν εκεί!»

«Η μαμά σας θα γίνει έξω φρενών μόλις καταλάβει ότι μείνατε κι οι δύο στο σπίτι!» συμπλήρωσε η Ρίνα.

«Έλα τώρα, μην υπερβάλλεις!» της απάντησα εγώ.

«Και τι θα κάνουμε με τον Κάρλος; Δεν μπορεί να έρθει μαζί μας, είναι μικρός και στο δάσος την νύχτα υπάρχει απόλυτο σκοτάδι. Τι θα γίνει αν τον χάσουμε;»

«Αυτό του έλεγα τώρα κι εγώ! Καλύτερα να πας πίσω στο κρεβάτι σου και θα επιστρέψουμε όταν τελειώσει το θέαμα με τα αστέρια.»

«Σας παρακαλώ, μην με αφήσετε μόνο μου, φοβάμαι να μένω μόνος τα βράδια! Η μαμά μου είπε πως μέσα στην γειτονιά μας κυκλοφορεί μια τεράστια αράχνη, που τρώει τις δαγκάνες των καβουριών που δεν υπακούν τους γονείς τους. Κι αυτό ακριβώς το πράγμα έκανα εγώ σήμερα...»

«Μην είσαι αφελής Κάρλος!» είπε χαμογελώντας η Ρίνα.
«Αυτά στα λένε οι γονείς σου για να βεβαιωθούν ότι θα είσαι υπάκουος. Δεν υπάρχει καμιά γιγάντια αράχνη μέσα σε αυτή τη γειτονιά. Δεν βρισκόμαστε μέσα σε ταινία τρόμου!»

«Διαστημική ομάδα, ήρθε η ώρα για μια συνάντηση μέσα στο υπνοδωμάτιό μου!» φώναξα τότε.

Ο υπαρχηγός της ομάδας, η Διαστημοκαβουρίνα κι εγώ, ο κυβερνήτης του σκάφους, ξεκινήσαμε να συζητάμε για το τι θα ήταν καλύτερο για τον μικρό μου αδερφό.

«Τι κάνουμε σ' αυτή την περίπτωση λοιπόν;»

«Δεν μπορεί να έρθει μαζί μας!» φώναξε η Ρίνα. «Έχω ήδη δύο ανώριμα αγόρια να προσέχω, δεν χρειάζεται να αποκτήσω και τρίτο!»

«Μην είσαι τόσο σκληρή Ρίνα! Σίγουρα έκανε λάθος που δεν πήγε στην πορεία, ωστόσο ούτε εμείς πήγαμε! Όπως λέει κι η γιαγιά μου, όλοι κάνουμε λάθη, δηλαδή ας κρίνει πρώτος αυτός που δεν κάνει τίποτα λάθος. Ούτε εμείς υπακούσαμε τους γονείς μας επειδή θέλαμε να δούμε τα αστέρια.»

«Αυτό δεν ισχύει για μένα!» είπε τότε με παράπονο η Ρίνα.

«Εγώ βρίσκομαι εδώ λόγω μιας τραγωδίας!»

«Ας κάνουμε το εξής» δήλωσα τότε αποφασιστικά. «Ο Κάρλος θα έρθει μαζί μας μόνο αν υποσχεθεί ότι θα είναι φρόνιμος. Και είμαι σίγουρος ότι θα είναι επειδή όταν θέλει είναι πολύ καλό παιδί!»

«Ό, τι κι αν αποφασίσουμε, θα πρέπει να το πράξουμε σύντομα! Ο χορός των αστεριών θα ξεκινήσει σε μισή ώρα!». Μετά από λίγη ώρα κι αφού συζητήσαμε ακόμη λίγο, τελικά αποφασίσαμε να πάρουμε μαζί μας και τον Κάρλος.

Έτσι, μαζέψαμε όλοι μαζί τα πράγματά μας και ξεκινήσαμε να κατευθυνόμαστε προς την κορυφή του λόφου.

«Είμαι πολύ χαρούμενος που είμαστε όλοι μαζί εδώ πέρα. Ήταν δύσκολο για εμάς να φτάσουμε μέχρι εδώ και έπρεπε να πάρουμε όλοι κάποιες δύσκολες αποφάσεις για να το πετύχουμε. Κι όμως, στο τέλος τα καταφέραμε!» είπα περήφανος.

Έπειτα, μείναμε όλοι ξαπλωμένοι στο έδαφος να απολαμβάνουμε τον χορό των αστεριών στον ουρανό.

Σε λίγο η νύχτα είχε μπει για τα καλά και ο ουρανός έμοιαζε σαν ένα πάρτυ με μπαλόνια! Βλέποντας τα, νόμιζα πως τα αστέρια μου μιλούσαν.

«Κόκο, πάλεψε για να εκπληρώσεις τα όνειρά σου!»

«Κάποια μέρα θα γίνεις ο πιο διάσημος αστροναύτης στον κόσμο!»

«Μην το βάζεις κάτω! Πρέπει να κάνεις αυτό που αγαπάς, όχι αυτό που σου λένε οι άλλοι να κάνεις!»

Ακούγοντας μία-μία τις συμβουλές των αστεριών, καταλάβαινα πως είχα πάρει την σωστή απόφαση. Η πορεία γίνεται κάθε χρόνο, ενώ αυτή ήταν μια αξέχαστη εμπειρία που έπρεπε να ζήσω.

Αγαπημένοι μου φίλοι, πολλές φορές στη ζωή μας ερχόμαστε αντιμέτωποι με καταστάσεις στις οποίες πρέπει να αποφασίσουμε τι θέλουμε να κάνουμε και ποιοι θέλουμε να είμαστε. Σε αυτές τις περιπτώσεις, πάντα να ακολουθείτε αυτό που σας λέει η καρδιά σας, γιατί η καρδιά ποτέ δεν λέει ψέματα.

Θες να γίνεις μηχανικός; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις σερβιτόρος; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις ποδοσφαιρίστρια; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις χορευτής; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Ωστόσο, πάντα να θυμάσαι πως οι καλύτερες μάχες είναι αυτές που θα κερδίσεις με επιμονή, σκληρή δουλειά και υπομονή.

Ποτέ μην χάνεις τον εαυτό σου! Στάσου στο ύψος σου και διατήρησε τη συγκέντρωσή σου, έτσι ώστε να μην μπορεί κανείς να σου στερήσει αυτό που είσαι!

Ο Κόκο τότε σήκωσε ξανά το κεφάλι προς τα αστέρια και ένιωσε πως είχε μπροστά του ολόκληρο τον κόσμο.

Έναν κόσμο που ήθελε να τον αλλάξει προς το καλύτερο.

ΤΕΛΟΣ

Το ταξίδι της Ρίνας

«Δεν πρόκειται να συμμετάσχω σε καμιά διαστημική αποστολή! Σταματήστε να λέτε ανοησίες! Εσείς μπορείτε να μείνετε εδώ. Εγώ θα πάω αμέσως να ψάξω τους γονείς μου. Αλλιώς, αν καταλάβουν ότι λείπω θα με τιμωρήσουν και θα πρέπει να περάσω έναν ολόκληρο μήνα χωρίς τα πολύτιμα καλλυντικά μου!»

«Κάνε ό,τι νομίζεις Ρίνα. Να θυμάσαι όμως πως αν χαθείς καθώς πηγαίνεις να βρεις τους γονείς σου, εμείς θα βρισκόμαστε ακόμη εδώ στην πόλη και θα θαυμάζουμε τα αστέρια.»

«Δεν είστε παρά δύο ονειροπόλοι κάβουρες! Ακούς εκεί τα αστέρια! Μπορώ να δω τα αστέρια οποιαδήποτε άλλη νύχτα από το παράθυρο του υπνοδωματίου μου!»

«Μα Ρίνα, πρέπει να καταλάβεις πως νιώθουμε. Εσύ τι θα ήθελες να γίνεις όταν μεγαλώσεις;»

«Τι ερώτηση είναι αυτή; Μοντέλο φυσικά!»

«Ωραία. Φαντάσου τώρα να σε ενημέρωναν πως στην πόλη μας απόψε θα γίνει μια φαντασμαγορική επίδειξη μόδας, όμως όλοι οι κάτοικοι της πόλης θα πάνε στην μεγάλη πορεία. Τι θα έκανες τότε;»

«Τι εννοείς; Θα άρπαζα όλα μου τα καλλυντικά και θα κρυβόμουν κάτω απ' το κρεβάτι μου!»

«Μα αυτό ακριβώς κάνουμε κι εμείς σήμερα! Το όνειρό μας είναι να γίνουμε αστροναύτες κι έτσι η αποψινή βραδιά θα είναι πολύ ξεχωριστή για εμάς!»

«Έτσι όπως το θέτετε μπορώ να καταλάβω τι εννοείτε. Όπως και να' χει όμως, εγώ θα πρέπει να προσπαθήσω να βρω την οικογένειά μου!»

Από την μέση της πλατείας παρακολουθήσαμε την Ρίνα καθώς απομακρυνόταν για να αναζητήσει τους γονείς της. Θα ήταν πολύ ωραία να είχαμε ακόμη ένα μέλος στην διαστημική μας ομάδα. Απ' την άλλη, μια καλή ομάδα δεν μπορεί να δημιουργηθεί από την μια μέρα στην άλλη!

Η Ρίνα λοιπόν πήρε τις αποσκευές της και ξεκίνησε να τρέχει. Ήταν αστείο να την βλέπεις από μακριά, αφού κάθε λίγο έκανε στάση για να δει τον εαυτό της στο ατομικό καθρεφτάκι που κουβαλούσε. Φαίνεται ανησυχούσε πολύ για το μακιγιάζ της, καθώς δεν ήθελε να την δει κάποιο αρσενικό καβούρι απεριποίητη.

Από όσα της είχαν πει οι γονείς της, η πρώτη στάση θα ήταν στο Μεγάλο Πεύκο. Στο νησί υπήρχαν πολλά ψηλά πεύκα, ωστόσο το συγκεκριμένο ήταν ακόμη μεγαλύτερο, σχεδόν διπλάσιο από τα υπόλοιπα!

Σε κάποιο σημείο, η Ρίνα αποφάσισε να κάνει ένα διάλειμμα για να δροσιστεί, να φτιάξει το μακιγιάζ της και να χαλαρώσει για λίγο. Έτσι, ξάπλωσε για λίγο πάνω στο γρασίδι και έκλεισε τα μάτια.

Όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια της, τα πάντα έμοιαζαν διαφορετικά... Τελικά συνειδητοποίησε πως είχε αποκοιμηθεί εκεί για αρκετή ώρα! Η Ρίνα τότε ξεκίνησε να πανικοβάλλεται. Ξεπετάχτηκε όρθια και άρπαξε τις αποσκευές της, προσπαθώντας να καταλάβει ποια κατεύθυνση θα έπρεπε να ακολουθήσει.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα ήταν πως δεν μπορούσε να θυμηθεί καν από πού είχε έρθει σε εκείνο το σημείο. Όλα τα μονοπάτια γύρω της έμοιαζαν να είναι τα ίδια!

«Έχω χαθεί και επίσημα! Βοηθήστε με παρακαλώ! Πού είμαι; Υπάρχει κάποιος εκεί;»

«Θα κάνετε λίγη ησυχία; Κάποιοι από εμάς προσπαθούμε να ξεκουραστούμε!» απάντησε μια μυστήρια φωνή.

Η Ρίνα τότε φώναξε δυνατά για να βεβαιωθεί πως ο Κόκο και ο Ρόκο θα την ακούσουν στην πλατεία.

«Ποιος είναι εκεί; Ποιος είσαι;»

«Τι εννοείς ποιος είμαι; Είμαι η Βέρα η βατραχίνα! Τι γυρεύει εδώ τέτοια ώρα ένα κόκκινο καβούρι; Η πορεία πέρασε από εδώ πριν δύο ώρες. Κοίτα πόσο λερωμένος είναι ο αγαπημένος μου βάλτος τώρα!»

Η Ρίνα γύρισε πίσω της και εκεί είδε μια βατραχίνα να κολυμπά μέσα σε μια λιμνούλα.

«Καλή σου μέρα κυρία Βέρα! Αντιμέτωπισα κάποια θέματα την ώρα που γινόταν η πορεία και αναγκαστικά έμεινα πίσω. Κάθισα λοιπόν κάτω από ένα δέντρο για να ξεκουραστώ, μα τελικά αποκοιμήθηκα και τώρα νιώθω χαμένη. Τι να κάνω;»

«Μην κλαις καλή μου καβουρίνα! Πού θέλεις να πας;» απάντησε η βατραχίνα.

«Πρέπει να πάω στο Μεγάλο Πεύκο, εκεί θα κάνουν την πρώτη τους στάση τα υπόλοιπα καβούρια. Μπορείς να με βοηθήσεις να φτάσω εκεί;»

«Το Μεγάλο Πεύκο, ε; Το συγκεκριμένο δέντρο απέχει αρκετά από εδώ και είναι σχεδόν νύχτα. Δε θα σε συμβούλευα να διασχίσεις το δάσος ολομόναχη αυτή την εποχή. Είναι γεμάτο με αηδιαστικές σαύρες και τρομακτικά σκουλήκια.»

«Ωχ όχι. Τελικά έπρεπε να είχα μείνει με τον Κόκο και τον Ρόκο και να παρακολουθούσα κι εγώ τον χορό των αστεριών.»

«Τον Κόκο και τον Ρόκο; Ποιοι είναι αυτοί;»

«Είναι οι συμμαθητές μου που δεν έχουν πάει στην πορεία επειδή ήθελαν να παρατηρήσουν τα αστέρια στον ουρανό. Βέβαια, αυτό δεν είναι και τόσο σημαντικό τώρα. Μήπως θα μπορούσες να μου ετοιμάσεις έναν χάρτη για να με βοηθήσεις να φτάσω στο Μεγάλο Πεύκο;»

«Η διάσημη νύχτα του χορού των αστεριών! Έχεις δίκιο, είναι απόψε! Παρολίγο να το ξεχάσω. Είμαι κι εγώ μεγάλη θαυμάστρια της αστρολογίας! Πρέπει να δεις πόσο υπέροχα φαίνοντα τα άστρα από τον βάλτο μου. Δεν υπάρχει καλύτερο μέρος για να χαλαρώσεις και να θαυμάσεις τον ουρανό! Το μόνο αρνητικό είναι η μοναξιά που νιώθω εδώ... Έχω κουραστεί να βλέπω τα αστέρια ολομόναχη, να μην έχω κάποιον για να του διηγηθώ τι μου αρέσει. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από το να μην μπορείς να μοιραστείς αυτό που νιώθεις με κάποιον άλλο...»

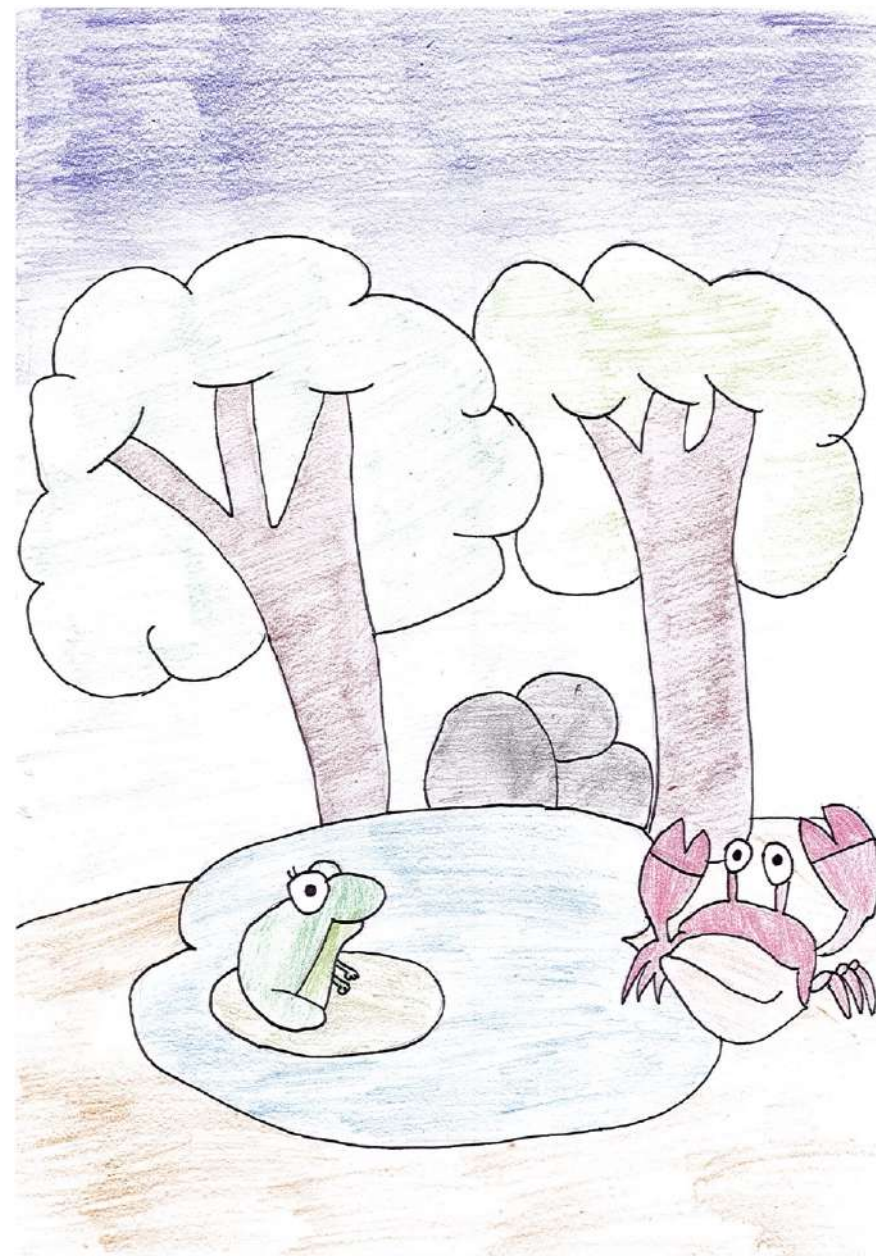
«Θέλεις να έρθεις μαζί μου στο Μεγάλο Πεύκο; Θα είμαι πολύ καλή παρέα, το υπόσχομαι!»

«Εγώ; Όχι, είμαι μια χαρά εδώ!»

«Μπορούμε να κάνουμε μια συμφωνία τότε. Εάν δεχτείς να έρθεις μαζί μου στο Μεγάλο Πεύκο για να βρω την οικογένειά μου, υπόσχομαι ότι δε θα χρειαστεί να δεις μονάχη τα αστέρια στον ουρανό απόψε. Θα μείνω μαζί σου και θα θαυμάσουμε αυτο το θέμα παρέα!»

«Να δω τα αστέρια με παρέα; Αυτή είναι μια δελεαστική προσφορά, μα...»

«Θα πρέπει να μου δώσει μια απάντηση καλή μου βατραχίνα. Εάν δεν έρθεις μαζί μου, θα γυρίσω πίσω στην πόλη για να ψάξω τον Κόκο και τον Ρόκο. Θα προτιμούσα να μην χάθω μόνη μέσα στο δάσος.

Σίγουρα είναι κρίμα που έγινα τόσο όμορφη για τα ελεύθερα καβούρια και τώρα κινδυνεύω να μην πάω καν στην πορεία. Απ' την άλλη, οι φίλοι μου πίσω στην πόλη χρειάζονται καινούργιο μέλος για τη διαστημική τους ομάδα...»

«Πάντως αυτή τη στιγμή που μιλάμε είσαι ήδη στα μισά. Εάν πας πίσω θα μπορέσεις να βρεις τους φίλους σου, ενώ αν πας μπροστά θα προσπαθήσεις να βρεις το Μεγάλο Πεύκο. Θα αφήσω αυτή την επιλογή σε σένα. Εγω θα μπορούσα να έρθω μαζί σου για να δούμε μαζί τα αστέρια, ωστόσο εσύ είσαι αυτή που θα το αποφασίσει αυτό.»

Η Ρίνα βρισκόταν σε μια πολύ περίεργη κατάσταση – εάν επέστρεφε στην πόλη για να δει τα αστέρια με τον Ρόκο και τον Κόκο, θα μπορούσε να γίνει μέλος της διαστημικής τους ομάδας. Στην άλλη περίπτωση, εάν περπατούσε με τη Βέρα τη βατραχίνα μέχρι το Μεγάλο Πεύκο, θα μπορούσε να βρει τους γονείς της και να δει τα αστέρια μαζί με τη Βέρα.

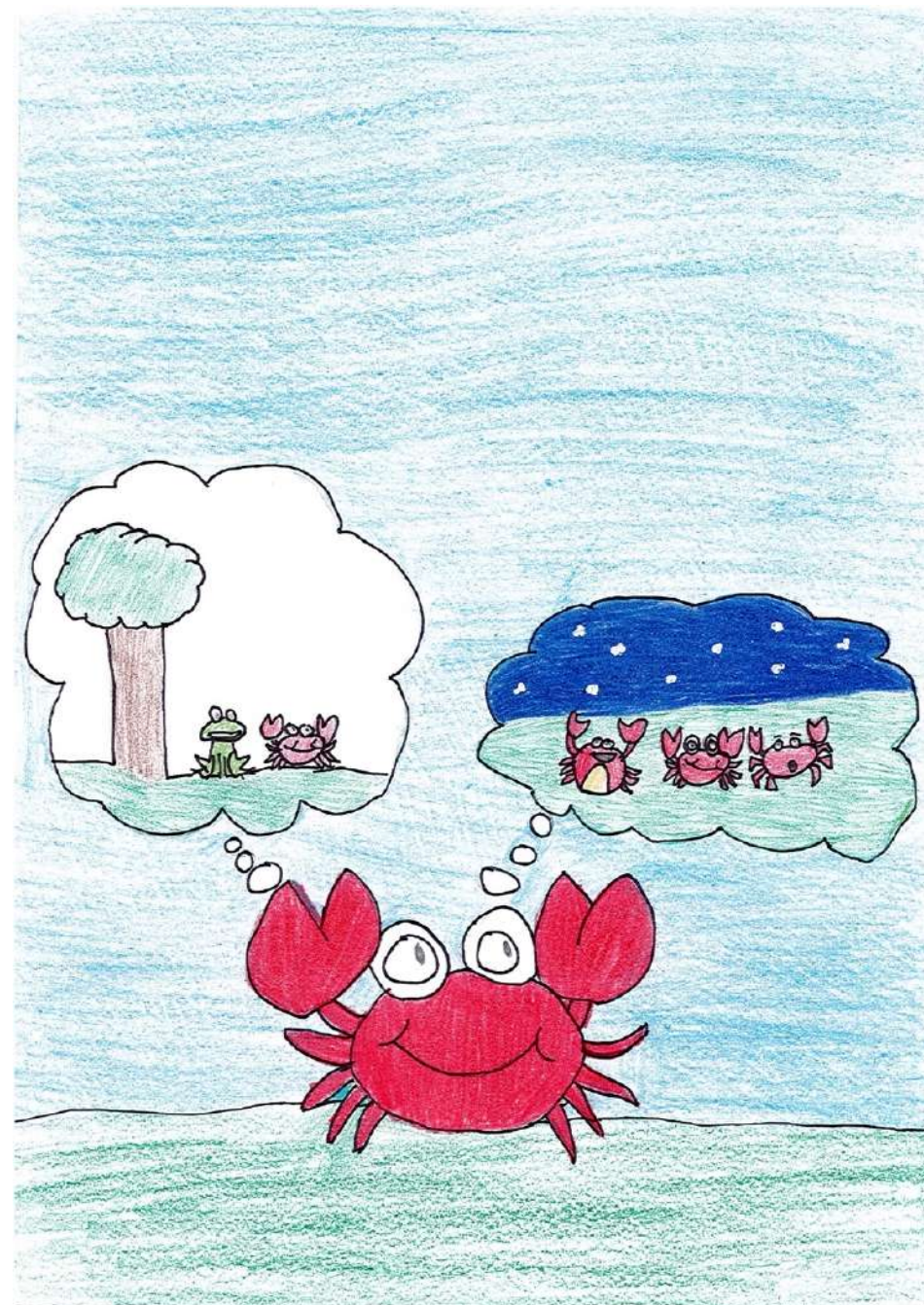
Στο τέλος η Ρίνα αποφάσισε να...

1. Επιστρέψει στην πόλη και να δει τα αστέρια με τον Κόκο και τον Ρόκο

Πήγαινε στην παράγραφο «Πίσω στην πόλη»

2. Περπατήσει με τη Βέρα μέχρι το Μεγάλο Πεύκο

Πήγαινε στην παράγραφο «Πάμε στο Μεγάλο Πεύκο!»

Πίσω στην πόλη

«Κοίτα Βέρα, οι φίλοι μου μου έχουν συμπεριφερθεί με τον καλύτερο τρόπο και με έχουν βοηθήσει πολύ. Νομίζω πως τους χρωστώ μια χάρη κι έτσι θα επιστρέψω στην πόλη για να τους βρω. Άλλωστε, ποιος άλλος θα τους βοηθήσει στην μεγάλη διαστημική αποστολή που σχεδιάζουν; Επίσης, με όλη τη διασημότητα που θα πάρει η διαστημική αποστολή, θα μπορώ κι εγώ να ποζάρω σε όλα τα πρωτοσέλιδα του νησιού. Μα τι λέω, του κόσμου ολόκληρου!

Καλή μου Βέρα, το όνειρο μου είναι μια μέρα να καταφέρω να γίνω μοντέλο και να συμμετέχω σε επιδείξεις μόδας με τους καλύτερους σχεδιαστές στον κόσμο! Μπορώ ήδη να φανταστώ τους εκατοντάδες δημοσιογράφους και φωτογράφους που θα περιμένουν ώρες ολόκληρες απλά για να καταφέρουν να με φωτογραφίσουν ή να μου πάρουν συνέντευξη.»

«Αυτό ακούγεται...ωραίο. Εγώ τότε θα μείνω εδώ μόνη μου για να παρακολουθήσω τα αστέρια. Ελπίζω η καριέρα σου ως μοντέλο να εξελιχθεί όπως ακριβώς την ονειρεύεσαι...»

«Θες να έρθεις μαζί μου; Είμαι σίγουρη πως οι φίλοι μου θα σε συμπαθήσουν πολύ! Σίγουρα θα παρατηρήσεις πως είναι λίγο... ξεχωριστοί και έχουν μεγάλη εμμονή με το διάστημα. Στην τάξη περνούν πολύ χρόνο καταστρώνοντας σχέδια για τις διαστημικές τους αποστολές, απέναντι σε τέρατα και εξωγήινους. Είμαι απόλυτα βέβαιη πως θα υπάρχει αρκετός χώρος για όλους μας μέσα στο διαστημόπλοιο!»

«Είσαι σίγουρη πως θα με δεχτούν στην παρέα σας; Πώς μπορεί μια βατραχίνα να κάνει παρέα με καβούρια;»

καβούρια;»

«Μην σκέφτεσαι με αυτό τον τρόπο! Βγες απ' τον βάλτο σου και έλα να ξεκινήσουμε την καινούργια μας περιπέτεια!»

Και αυτό ακριβώς έπραξαν. Πήραν μαζί τις αποσκευές της Ρίνας και κατευθύνθηκαν προς την πόλη όπου ζούσαν τα καβούρια στο Νησί των Χριστουγέννων.

Βέβαια, στα μισά του δρόμου έπρεπε να κάνουν μια μικρή στάση, ώστε να μπορεί να δει η Ρίνα τον εαυτό της στον καθρέφτη.

«Σταμάτα επιτέλους να κοιτάζεις στον καθρέφτη Ρίνα! Τα αστέρια δεν έχουν μάτια!»

«Δεν είναι λόγω των αστεριών που κοιτάζομαι στον καθρέφτη! Ποτέ δεν ξέρεις ποιον μπορεί να συναντήσουμε στον δρόμο...»

Όντως, καθώς περπατούσαν οι δύο φίλες μέσα στο δάσος, συνάντησαν διάφορα μικρά ζώα που ζούσαν ανέμελα τη ζωή τους εκεί. Κάθε φορά που περνούσαν από μια ομάδα ζώων, οι δυο τους μπορούσαν να ακούσουν τους ψίθυρους και τα μурμουρητά εκείνων των ζώων:

«Τι γυρεύει μια βατραχίνα με ένα κόκκινο καβούρι;»

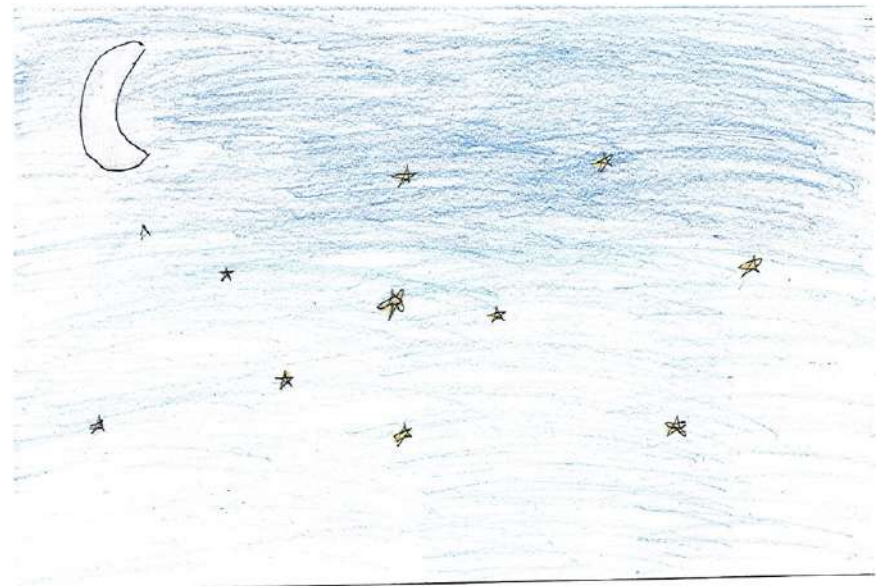
«Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που περίμενα να δω. Ο κόσμος είναι ένα πολύ περίεργο μέρος!»

Γιατί πρέπει πάντα να κρίνουμε οτιδήποτε βλέπουμε που είναι διαφορετικό από εμάς;

Μέχρι να φτάσουν στην πόλη οι δύο ταξιδιώτισες, στην πλατεία είχε ήδη νυχτώσει για τα καλά.

«Μα που είναι οι φίλοι σου;» ρώτησε τότε η Βέρα.
«Δεν είμαι σίγουρη. Ίσως να πήγαν προς τον λόφο...»
«Πάμε εκεί τότε! Τα αστέρια θα ξεκινήσουν να φαίνονται στις εννιά, και αυτό μας αφήνει μόνο μισή ώρα για να φτάσουμε εκεί!»
Ο λόφος δεν βρισκόταν πολύ μακριά απ' την πλατεία. Έφτασαν εκεί σε μόλις 15 λεπτά και μόλις βγήκαν από το δάσος και άφησαν πίσω τους το τελευταίο δέντρο, αντίκρισαν ένα σκηνικό που μόνο οι καλύτεροι αστρολόγοι θα μπορούσαν να είχαν στήσει.
Στην κορυφή του λόφου βρίσκονταν ένα τραπέζι γεμάτο με φαγητό, δύο άδειες καρέκλες και ένα τεράστιο τηλεσκόπιο που σημάδευε τον απέραντο ουρανό.
«Συγγνώμη; Κόκο; Ρόκο; Είστε εδώ;»
«Ρίνα εσύ;» απάντησε ο Ρόκο. «Τι γυρεύεις εδώ; Δεν θα πήγαινες στη μεγάλη πορεία; Ποια είναι αυτή η βατραχίνα;»
«Γεια σας! Είμαι η Βέρα και είμαι μια βατραχίνα που ζει στον βάλτο καθ' οδόν προς το Μεγάλο Πεύκο. Η Ρίνα μου είπε πως σας αρέσουν πολύ τα αστέρια και ότι υπάρχει χώρος για ακόμη δύο ζώα μέσα στο διαστημόπλοιό σας...»
«Μα φυσικά και υπάρχει, όλοι οι καλοί χωράνε! Τι ευχάριστη έκπληξη είναι αυτή, τώρα μπορούμε να δούμε όλοι μαζί τα αστέρια! Ελάτε κοντά, υπάρχει χώρος για να ξαπλώσετε και να απολάυσετε τα αστέρια!»

Από εκείνη τη στιγμή τα πάντα ήταν τόσο μαγικά! Η νύχτα του χορού των αστεριών ήταν μια απ' τις πιο όμορφες βραδιές της ζωής τους!

Η Ρίνα σκεφτόταν πως θα μπορούσε να αφήσει για αργότερα την καριέρα που ήθελε ως μοντέλο. Πλέον είχε πειστεί ότι θα ήθελε να εξερευνήσει το διάστημα με τους φίλους της: τον Κόκο, τον Ρόκο και τη Βέρα!

Ξαπλώνοντας στο μαλακό γρασίδι και παρακολουθώντας τον ουρανό, η παρέα πέρασε λίγο χρόνο χωρίς να μιλούν ο ένας στον άλλο. Άλλωστε, δεν υπήρχε καν η ανάγκη να μιλήσουν με το θέαμα που είχαν μπροστά τους.

Σιγά-σιγά, η νύχτα είχε μπει για τα καλά και ο ουρανός έμοιαζε σαν ένα πάρτυ με μπαλόνια! Βλέποντας τα, η Ρίνα νόμιζε πως τα αστέρια της μιλούσαν.

«Ρίνα, πάλεψε για να εκπληρώσεις τα όνειρά σου!»

«Κάποια μέρα θα γίνεις η πιο διάσημη αστροναύτης στον κόσμο!»

«Μην το βάζεις κάτω! Πρέπει να κάνεις αυτό που αγαπάς, όχι αυτό που σου λένε οι άλλοι να κάνεις!»

Ακούγοντας μία-μία τις συμβουλές των αστεριών, καταλάβαινε πως είχε πάρει την σωστή απόφαση. Η πορεία γίνεται κάθε χρόνο, ενώ αυτή ήταν μια αξέχαστη εμπειρία που έπρεπε να ζήσει.

Πάμε στο Μεγάλο Πεύκο!

Αγαπημένοι μου φίλοι, πολλές φορές στη ζωή μας ερχόμαστε αντιμέτωποι με καταστάσεις στις οποίες πρέπει να αποφασίσουμε τι θέλουμε να κάνουμε και ποιοι θέλουμε να είμαστε. Σε αυτές τις περιπτώσεις, πάντα να ακολουθείτε αυτό που σας λέει η καρδιά σας, γιατί η καρδιά ποτέ δεν λέει ψέματα.

Θες να γίνεις μηχανικός; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις σερβιτόρος; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις ποδοσφαιρίστρια; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Θες να γίνεις χορευτής; Πάλεψε για να το καταφέρεις!

Ωστόσο, πάντα να θυμάσαι πως οι καλύτερες μάχες είναι αυτές που θα κερδίσεις με επιμονή, σκληρή δουλειά και υπομονή.

Ποτέ μην χάνεις τον εαυτό σου! Στάσου στο ύψος σου και διατήρησε τη συγκέντρωσή σου, έτσι ώστε να μην μπορεί κανείς να σου στερήσει αυτό που είσαι!

Η Ρίνα τότε σήκωσε ξανά το κεφάλι προς τα αστέρια και ένιωσε πως είχε μπροστά της ολόκληρο τον κόσμο.

Έναν κόσμο που ήθελε να τον αλλάξει προς το καλύτερο.

ΤΕΛΟΣ

«Μιας κι έχω φτάσει μέχρι εδώ, δεν μπορώ να επιστρέψω στην πόλη. Ας πάμε στο Μεγάλο Πεύκο λοιπόν!» είπε με αποφασιστικότητα Ρίνα.

«Τότε θα πρέπει να βιαστούμε! Εάν αργήσουμε να πάμε στο Μεγάλο Πεύκο, δεν θα καταφέρουμε να δούμε τα αστέρια και σίγουρα δεν θα καταφέρεις να βρεις τους γονείς σου! Θα είναι ένα κάπως μακρύ ταξίδι, θα πρέπει να ανεβοκατεβούμε κάποιες πλαγιές, και όλα αυτά με φορτωμένες τις αποσκευές σου στις πλάτες μας.»

«Δεν μπορώ να περπατήσω άλλο Βέρα, τα πόδια μου με πονάνε τόσο πολύ!»

«Κράτα γερά Ρίνα, μην το βάζεις κάτω! Μπορούμε να τα καταφέρουμε!»

«Μόλις που νιώθω τις δαγκάνες μου!»

Οι δύο ταξιδιώτισες συνέχισαν να περπατούν και ο ουρανός γινόταν ολοένα και πιο σκοτεινός. Ξαφνικά, οι δύο φίλες είδαν από μακριά ένα καταφύγιο με ένα μικρό φωτάκι να φέγγει. Έτσι, αποφάσισαν να πλησιάσουν και μια φωνή ακούστηκε να λέει...

«Ποιος είναι εκεί; Κι άλλα καβούρια; Αρκετά πια, σας βαρέθηκα εσάς τα καβούρια σήμερα! Πριν κανένα μισάωρο πέρασε και η πορεία και έκαναν τρομερό θόρυβο με τις κραυγές που έβγαζαν.»

Η φωνή τελικά προερχόταν από ένα ποντίκι.

«Γεια σου κύριε Ποντικέ, ονομάζομαι Ρίνα και αυτή είναι η φίλη μου η Βέρα. Θα ακολουθήσουμε τα χνάρια που άφησε η πορεία των καβουριών. Βλέπετε, είχα χαθεί μέσα στο δάσος και τώρα θέλω να βρω τους γονείς μου.»

«Βλέπετε τον καπνό που έρχεται από εκείνο τον λόφο στο βάθος; Εκεί πρέπει να βρίσκεται η πορεία. Μάλλον θα έχουν ανάψει μια φωτιά εκεί για να μην κρυώσουν. Αν περπατήσετε χωρίς στάση για τα επόμενα 15 λεπτά, λογικά θα τους βρείτε εκεί!»

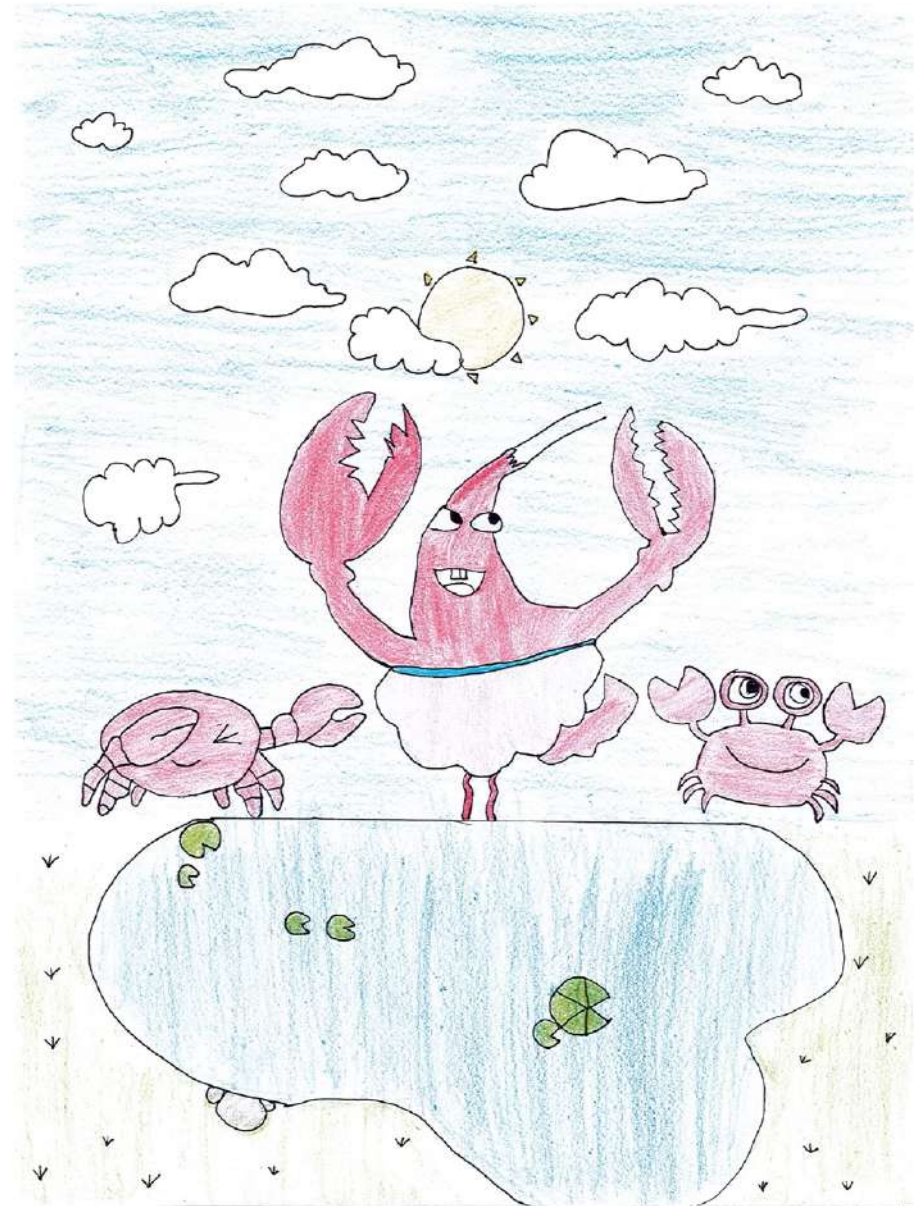
«Τέλεια! Επιτέλους και κάποια καλά νέα! Οι γονείς μου θα πρέπει να ανησυχούν πολύ για μένα!»

«Ωρα να ξεκινήσετε το περπάτημα τότε, καλή συνέχεια καλά μου ζώα!»

«Καλή συνέχεια κύρια Ποντικέ! Φύγαμε λοιπόν Βέρα, είμαστε σχεδόν εκεί!»

Η μικρή συζήτηση με το ποντίκι στο καταφύγιο έδωσε στις δύο φίλες τη δύναμη που χρειάζονταν. Πλέον δεν ένιωθαν τόσο κουρασμένες και ήταν έτοιμες για να φτάσουν το συντομότερο δυνατό στον λόφο.

Η Ρίνα αναρωτιόταν τι έκαναν οι φίλοι της, ο Κόκο και ο Ρόκο. Σίγουρα δεν θα πίστευαν όλα όσα έγιναν αφότου άφησε την πόλη για να βρει τους γονείς της.

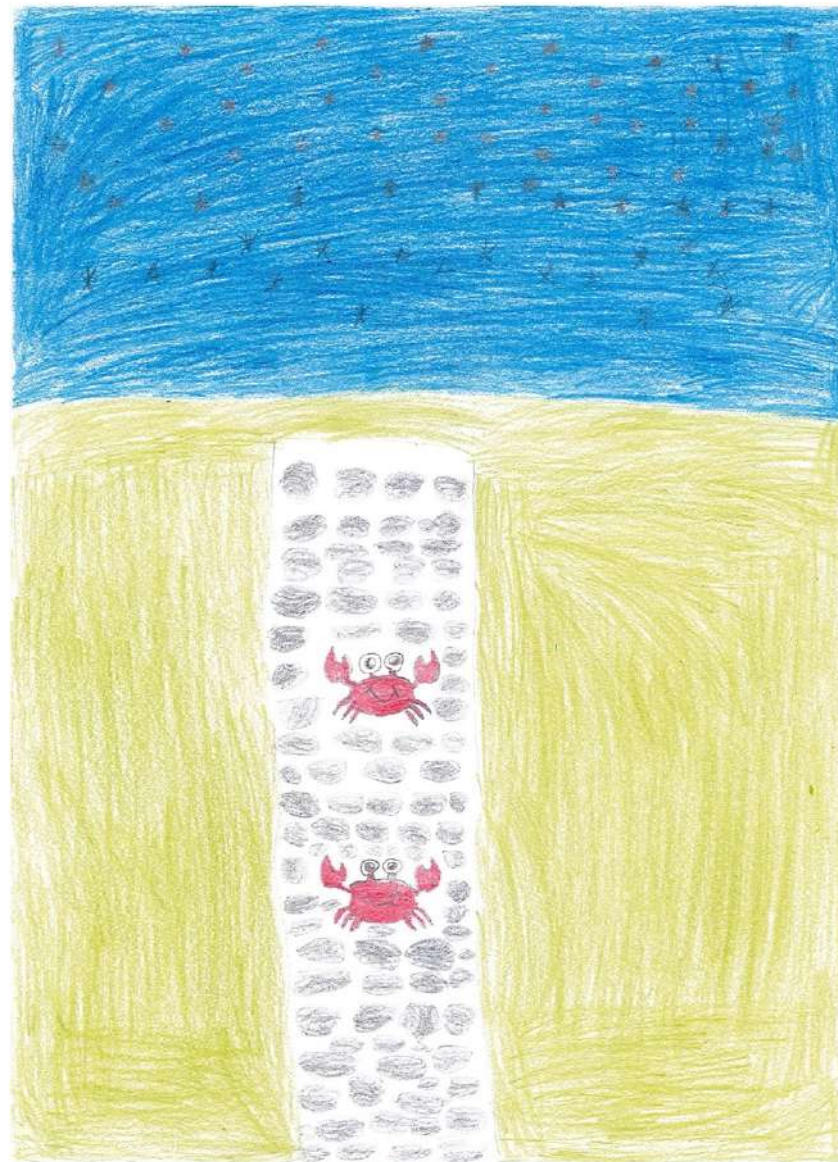

Ο καπνός πλησίαζε ολοένα και περισσότερο, και τελικά οι δύο ταξιδιώτισες κατάφεραν να φτάσουν στον λόφο. Το θέαμα ήταν απίστευτο. Εκατομμύρια καβούρια πηγαينوέρχονταν δεξιά κι αριστερά, στήνοντας σκηνές για να περάσουν εκεί τη νύχτα, ανάβοντας μικρές φωτιές και ετοιμάζοντας τα πρόχειρα κρεβάτια τους για ύπνο. Δεν γνώριζαν καν ότι έχαναν ένα φαντασμαγορικό θέαμα στον ουρανό γιατί κανένα από αυτά δεν γύριζε το βλέμμα του προς τον ουρανό. Ξαφνικά η Ρίνα άκουσε μια φωνή να της φωνάζει από μακριά. Ήταν η μαμά της!

«Ρίνα; Καλή μου, πού ήσουν τόση ώρα; Κοντέψαμε να τρελαθούμε από την αγωνία μας. Νομίζαμε πως χάθηκες μέσα στο δάσος, ή ακόμα χειρότερα, ότι βρίσκεσαι ήδη στην κοιλιά μιας αράχνης!»

«Μαμά, μπαμπά! Είμαι τόσο χαρούμενη που σας ξαναβλέπω! Δεν θα πιστέψετε τι μου συνέβη! Παρεμπιπτόντως, αυτή είναι η Βέρα. Είναι η βατραχίνα που με έσωσε και που με βοήθησε να φτάσω εδώ!»

«Σε ευχαριστούμε καλή μου βατραχίνα! Τι θα έκανε χωρίς τη βοήθεια σου η κόρη μας;»

«Έλα τώρα μαμά, μην υπερβάλλεις. Είμαι μια έξυπνη καβουρίνα! Έτσι κι αλλιώς της υποσχέθηκα πως εάν ερχόταν μαζί μου θα παρακολουθούσαμε μαζί τα αστέρια.»

Ξαφνικά, και πριν καταλάβει η Ρίνα τι συνέβαινε, οι μαμάδες του Κόκο και του Ρόκο την άρπαξαν και ξεκίνησαν να την ταρακουνάνε.

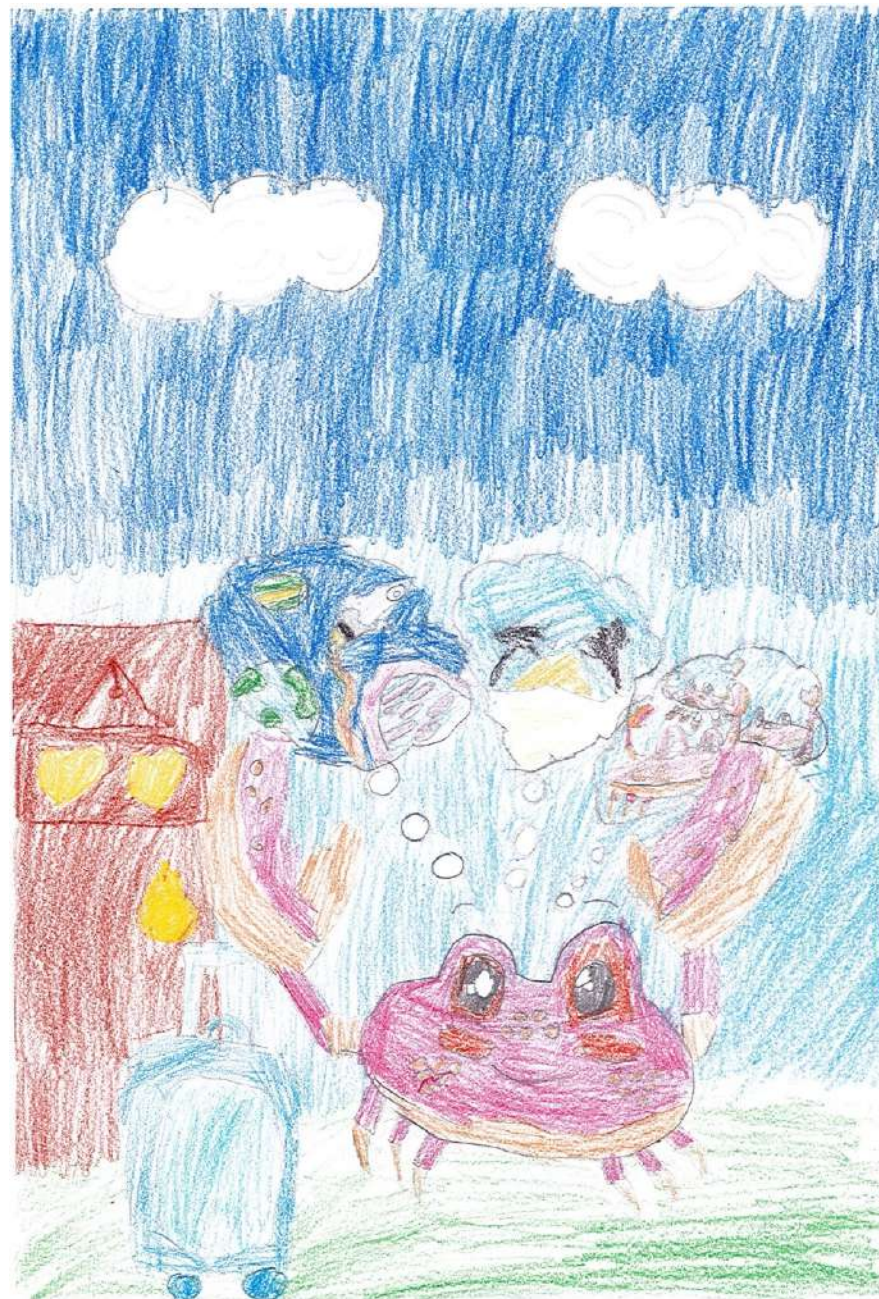
«Ρίνα έχεις δει κάπου τους γιους μας; Μας είχαν πει ότι θα έρχονταν για να μας βρουν, αλλά έχουν εξαφανιστεί και δεν μπορούμε να τους βρούμε πουθενά!»

«Οι γιοι σας είναι από τους λόγους που βρίσκομαι εδώ σώα και αβλαβής. Πώς να σας το εξηγήσω... Τα παιδιά αποφάσισαν να μείνουν στην πόλη για να παρακολουθήσουν τον χορό των αστεριών.»

«Τι είπες;» είπε η μαμά του Κόκο βγάζοντας καπνούς από τον θυμό τους. «Ο γιος μου δεν θα ξαναδεί το φως του ήλιου, σας το δηλώνω!»

«Μα πρέπει να καταλάβετε τον γιο σας! Το όνειρο του είναι να γίνει αστροναύτης και πολλές φορές έχει παραπονεθεί πως η οικογένειά του δεν τον στηρίζει για να εκπληρώσει αυτό του το όνειρο. Ίσως έφτασε ο καιρός να κατανοήσετε πως νιώθει και να του δώσετε την υποστήριξη που χρειάζεται.»

«Αστροναύτης; Μα πώς μπορεί να πιστεύει στ' αλήθεια πως μπορεί να γίνει αστροναύτης; Είδατε ποτέ κάβουρα αστροναύτη;»

«Όλοι επιλέγουν τον δρόμο τους καλή μου κυρία, και δεν νομίζω να έχει ο οποιοσδήποτε το δικαίωμα να καταστρέψει το όνειρο ενός καβουριού.»

«Τώρα που το σκέφτομαι Ρίνα, ίσως να έχεις και δίκιο. Όταν επιστρέψουμε στην πόλη θα φροντίσω να μιλήσω στον γιο μου για αυτό το θέμα. Θα του ζητήσω επίσης να μου εξηγήσει τα πάντα για το όνειρό του!»

Η Ρίνα χωρίς να το θέλει, κατάφερε να ανταποδώσει τη χάρη που χρωστούσε στον Κόκο και τον Ρόκο. Πλέον οι οικογένειές τους είχαν καταλάβει πως πρέπει να υποστηρίξουν τους δύο φίλους στο όνειρό τους.

«Ρίνα, ξεκίνησαν να εμφανίζονται τα πρώτα αστέρια!» φώναξε κατενθουσιασμένη η Βέρα.

Η Ρίνα και η Βέρα ξεκίνησαν να ενημερώνουν και τα υπόλοιπα καβούρια για το υπέροχο φαινόμενο που θα εμφανιζόταν πάνω στον ουρανό. Τα νέα εξαπλώθηκαν γρήγορα από στόμα σε στόμα κι έτσι μετά από λίγη ώρα εκατομμύρια καβούρια ξάπλωσαν πίσω και θαύμασαν το πιο φαντασμαγορικό θέαμα που είχαν δει στη ζωή τους.

Η βραδιά του χορού των αστεριών ήταν μαγική. Κοιτάζοντας όλα εκείνα τα αστέρια, η Ρίνα κατάλαβε τον λόγο που ο Κόκο και ο Ρόκο ήταν τόσο ενθουσιασμένοι με την αστρολογία. Και ποιος δε θα ήθελε να γίνει αστροναύτης όταν βλέπει ένα τόσο όμορφο θέαμα μπροστά του; Η Ρίνα τότε έκλεισε σφιχτά τα μάτια και φαντάστηκε το μέλλον της μαζί με την υπόλοιπη διαστημική ομάδα και τις περιπέτειες που την περίμεναν μέχρι να καταφέρει να κατακτήσει το διάστημα!

Η περιπέτεια της διαστημικής ομάδας

«Αρχηγέ, στο καταστατικό της διαστημικής ομάδας λέει ξεκάθαρα πως δεν πρέπει ποτέ να αφήνουμε αβοήθητο κάποιο μέλος της ομάδας που χρειάζεται βοήθεια.»

«Έχεις δίκιο υπαρχηγέ. Ρίνα, θα σε βοηθήσουμε να βρεις την οικογένειά σου και μόλις φτάσουμε στην πρώτη στάση, θα σκαφιστούμε κάποιο τρόπο για να απολαύσουμε τον χορό των αστεριών!»

«Ωχ, πάλι τα ίδια με το διάστημα. Τι άλλο θα πρέπει να αντέξω μαζί σας αγόρια. Ελάτε λοιπόν, βοηθήστε με να κουβαλήσω τα πράγματά μου και ας βιαστούμε να φτάσουμε τα υπόλοιπα καβούρια στην πορεία!»

Δεν ξέραμε ακριβώς τι έπρεπε να κάνουμε για να προλάβουμε τον χορό των αστεριών. Το μόνο που ξέραμε ήταν πως δεν μπορούσαμε να αφήσουμε αβοήθητη τη Ρίνα. Έτσι, φορτωθήκαμε τις αποσκευές της συμμαθήτριάς μας και ξεκινήσαμε τη δική μας πορεία στα χνάρια που είχαν αφήσει τα υπόλοιπα καβούρια.

Η αλήθεια είναι πως δεν είχαμε και τίποτα να χάσουμε. Φανταστείτε όλα εκείνα τα αποτυπώματα που είχαν αφήσει στο πέρασμα τους εκατομμύρια καβούρια προς την ίδια κατεύθυνση. Το έδαφος έμοιαζε με ένα τεράστιο χαλί που οδηγούσε στον ορίζοντα!

«Απ' ότι άκουσα η πρώτη στάση της πορείας θα γίνει στο Μεγάλο Πεύκο, το τεράστιο εκείνο δέντρο που βρίσκεται στην περιοχή των ποντικιών.»

«Ωραία, πρόσω ολοταχώς για το Μεγάλο Πεύκο λοιπόν!»

Στον δρόμο μας συναντήσαμε αρκετά άλλα ζώακια. Δεν είμασταν συνηθισμένοι να φεύγουμε εκτός πόλης. Το κάναμε μόνο μια φορά τον χρόνο για την πορεία. Έτσι, ενώ περπατούσαμε μόνοι μας μέσα στην φύση, είχαμε την ευκαιρία να θαυμάσουμε την υπέροχη φύση γύρω με την ησυχία μας.

Μέχρι ένα σημείο είχαμε μετρήσει 25 διαφορετικά είδη σκουληκιών. Αλήθεια υπάρχουν τόσα πολλά είδη σκουληκιών; Επίσης, προσπαθήσαμε να βρούμε τον αριθμό των ζώων που μοιράζονται το δάσος με εμάς τα καβούρια. Κάποιες φορές είναι καλά να συνειδητοποιείς πως δεν ζεις μόνος σου σε αυτό τον κόσμο.

«Τι έπεσε πάνω στο κεφάλι μου μόλις τώρα;»

«Το ένιωσα κι εγώ! Είναι νερό, ξεκίνησε να βρέχει!»

«Ωχ όχι! Τι θα γίνει αν σβηστούν τα αποτυπώματα από την βροχή; Αποκλείεται να καταφέρουμε να βρούμε τα υπόλοιπα καβούρια!» είπε με παράπονο η Ρίνα.

«Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να ξεκινήσουμε να περπατάμε με πιο γρήγορο ρυθμό!» συμπλήρωσε ο Ρόκο.

«Ακόμη πιο γρήγορα; Μόλις που προλαβαίνω να πάρω ανάσα με τον ρυθμό που κινούμαστε τώρα!»

«Ίσως να μην συνεχιστεί για πολύ ακόμη η βροχή. Ο μετεωρολόγος στο καβουροδελτίο καιρού δεν ανέφερε κάτι για βροχή κατά τη διάρκεια της πορείας.»

«Ελπίζω να μην βρέξει απόψε! Αν συμβεί αυτό, τότε δεν θα μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε τα αστέρια και όλες μας οι προσπάθειες θα πάνε στράφι!»

‘Άραγε θα σταματούσε σύντομα η βροχή; ‘Όχι δα! Σε λιγότερο από πέντε λεπτά, ο ουρανός είχε μαυρίσει και γκρίζα σύννεφα εμφανίστηκαν πάνω από τα κεφάλια των φίλων μας. Τότε ξεκίνησε να βρέχει για τα καλά! Αν εσείς οι άνθρωποι βρέχεστε από τις σταγόνες της βροχής, μπορείτε να φανταστείτε τι συμβαίνει με τα καβούρια! Κάθε σταγόνα βροχής που προσγειώνεται πάνω στα καβούρια μοιάζει με ένα ολοκληρωμένο τήρι νερό σ’ αυτά!

‘Ό,τι κι αν συνέβαινε, έπρεπε να βρούμε ένα τρόπο για να τα καταφέρουμε. Μετά από τόσες φανταστικές διαστημικές αποστολές στο σύμπαν, αυτό θα ήταν παιχνιδάκι για εμάς. Έτσι κι αλλιώς, το νερό δεν μπορεί να σε βλάψει!

«Ωχ όχι, η βροχή ξεκινά να γίνεται ακόμα πιο δυνατή! Τα αποτυπώματα πλέον μόλις που φαίνονται στο έδαφος. Σε λίγο το δάσος θα μοιάζει με μια τεράστια πισίνα» φώναζε απελπισμένη η Ρίνα. «Τι θα κάνω αν λερωθώ με όλα αυτά που συμβαίνουν; Τι θα πουν τα υπόλοιπα καβούρια αν φτάσω εκεί με λερωμένες δαγκάνες;»

«Έχουμε πιο σημαντικά πράγματα για να ανησυχούμε Ρίνα! Το σημαντικό τώρα είναι να γλιτώσουμε τους εαυτούς μας κι όχι να κρατήσουμε καθαρές τις δαγκάνες μας. Ας συγκεντρωθούμε λίγο περισσότερο νομίζω!» απάντησε τότε ο Ρόκο με αυστηρό φως.

«Ο κάθε κάβουρας έχει τις προτεραιότητές του!» του φώναξε πίσω η Ρίνα.

«Ρόκο! Ρίνα! Δεν είναι ώρα για καυγάδες! Πρέπει να ηρεμήσουμε και να δούμε πως μπορούμε να λύσουμε το πρόβλημά μας. Αν χάσουμε την ψυχραιμία μας τότε σίγουρα οι αποφάσεις που θα πάρουμε δεν θα είναι και οι καλύτερες!»

«Μα πώς περιμένετε να διατηρήσω την ψυχραιμία μου όταν οι δαγκάνες μου είναι σχεδόν καλυμμένες από το νερό; Δεν μπορώ καν να περπατήσω κανονικά! Αν συνεχίσει να βρέχει με αυτό τον ρυθμό δεν ξέρω αν θα επιβιώσω. Δεν μπορώ καλά-καλά να κολυμπήσω, ακόμη μαθαίνω πως να επιπλέω στο νερό...» είπε η Ρίνα με βουρκωμένα μάτια.

«Περίμενε λίγο» την διέκοψε τότε ο Ρόκο, «τι είναι εκείνο το φωτάκι που αχνοφαίνεται; Μοιάζει με καταφύγιο. Ας πάμε μέχρι εκεί για να ζητήσουμε βοήθεια!»

«Μα πώς περιμένεις να πάμε να χτυπήσουμε την πόρτα σε ένα σπίτι με ζώα που δεν ξέρουμε; Η μαμά μου πάντα λέει να μην εμπιστεύομαι αγνώστους.» απάντησε η Ρίνα. Και όντως είχε δίκιο. Ωστόσο, στην δική μας περίπτωση θα ήταν μια καλή ιδέα να πάμε στο καταφύγιο για να προφυλαχτούμε από την καταιγίδα. Ολόκληρο το Νησί των Χριστουγέννων είχε ξεκινήσει να πλυμμηρίζει. Άραγε τι να έκαναν όλα τα υπόλοιπα καβούρια; Αντιμετώπιζαν τους ίδιους κινδύνους με εμάς; Τότε η Ρίνα διέκοψε τις σκέψεις μου.

«Δεν πρόκειται να πάμε εκεί, τελεία και παύλα! Δεν ξέρουμε ποιος θα βρίσκεται στην άλλη πλευρά της πόρτας! Μπορεί να είναι κάποιος εγκληματίας, μπορεί να μας κάνει κακό, μπορεί να μας αναγκάσει να του καθαρίσουμε ολόκληρο το σπίτι και μετά να μας κάνει βραστός στην κατσαρόλα! Ξέρετε τι λένε: εμείς τα καβούρια είμαστε πολύ εύγεστα για τους ανθρώπους!»

«Μην λες ανοησίες Ρίνα! Σε αυτό το μέρος του δάσους δεν υπάρχουν άνθρωποι. Όλοι οι άνθρωποι του νησιού ζουν στην ακτή!»

«Ακόμη χειρότερα! Τι κι αν είναι μια απαίσια αράχνη που θα μας περιμένει για να μας φάει ολόκληρους;». Η Ρίνα συνέχιζε το παραλήρημά της.

«Απ' την άλλη, μπορεί πίσω από την πόρτα να βρίσκεται μια φιλική πεταλούδα που θα μας φιλοξενήσει και θα μας κεράσει από λίγη ζεστή σούπα.» είπα τότε.

«Είσαι πολύ αισιόδοξος Κόκο!»

«Αρκετά!» φώναξε τότε ο Ρόκο. «Μιας και είμαστε μια ομάδα, θα αποφασίσουμε γι' αυτό σαν ομάδα!»

«Μα ποιος σου είπε ότι εγώ είμαι μέλος της ομάδας σας;» ρώτησε θυμωμένη η Ρίνα.

Ο Κύριος Ποντίκης

«Πάντως δεν το επινόησα μόνος μου!» της απάντησε τότε ο Ρόκο. «Ξεκίνησες να είσαι μέλος της ομάδας μας όταν έχασες τους γονείς σου στην πορεία και χρειάστηκες τη βοήθειά μας! Εγώ προτείνω να πάμε να χτυπήσουμε την πόρτα στο καταφύγιο και να ζητήσουμε βοήθεια! Εσύ τι νομίζεις Κόκο;»

«Συμφωνώ απόλυτα Ρόκο! Εάν συνεχίσουμε να περπατάμε θα μπούμε σε ακόμη μεγαλύτερους μπελάδες! Εσύ τι νομίζεις Ρίνα; Θα πρέπει να συμφωνήσουμε κι οι τρεις σε αυτό, αλλιώς θα πρέπει να επαναλάβουμε την ψηφοφορία!»

Τι πιστεύεις πως θα αποφασίσει η Ρίνα; Ποιος να βρίσκεται άραγε πίσω από την πόρτα; Απ' την άλλη, τι θα συμβεί αν οι τρεις φίλοι αποφασίσουν ότι θα συνεχίσουν το περπάτημα; Η επιλογή είναι δική σου!

1. Η Ρίνα ψηφίζει να πάνε οι τρεις φίλοι στο καταφύγιο

Πήγαινε στην παράγραφο «Ο Κύριος Ποντίκης»

2. Η Ρίνα αρνείται να πάει στο καταφύγιο

Πήγαινε στην παράγραφο «Η Βροχερή Οδύσσεια»

«Τέλεια, όπως θέλετε! Θέλετε τόσο πολύ να πάμε στο καταφύγιο; Ας πάμε στο καταφύγιο λοιπόν! Σας προειδοποιώ όμως, δε θα ευθύνομαι εγώ αν δεν πάει καλά όλο αυτό!»

Το μικρό πέτρινο σπιτάκι βρισκόταν αρκετά μέτρα παρακάτω. Σε δέκα λεπτά ήμασταν εκεί, αν και η βροχή δεν μας άφηνε να βλέπουμε πού πηγαίναμε...

Λίγα βήματα πριν φτάσουμε στην πόρτα, σταματήσαμε απότομα και οι τρεις, μη ξέροντας τι έπρεπε να κάνουμε.

«Περιμένετε να χτυπήσω εγώ την πόρτα; Δεν υπάρχει περίπτωση να γίνει αυτό!» είπε η Ρίνα. «Εσείς δεν ήσασταν αυτοί που θέλατε να έρθουμε εδώ; Τώρα εσείς θα πρέπει να αναλάβετε την ευθύνη!»

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε από μόνη της και εμφανίστηκε ένα ποντίκι.

«Μα τι είναι αυτό το χάος; Ποιοι είστε εσείς; Τι κάνετε εδώ; Έρχεται μια μεγάλη καταιγίδα! Μα εσείς είστε κόκκινα καβούρια; Γιατί δεν είστε μαζί με την υπόλοιπη πορεία;»

«Γεια σας κύριε Ποντίκη! Ονομάζομαι Κόκο και αυτός είναι ο φίλος μου ο Ρόκο. Η φίλη μας η Ρίνα χάθηκε στην αρχή της πορείας και ξαφνικά η καταιγίδα μας βρήκε στα μισά της διαδρομής. Τώρα δεν μπορούμε να δούμε τα αποτυπώματα που άφησε η οικογένειά της. Έτσι αναρωτιόμασταν εάν θα μπορούσαμε να...»

«Δεν υπάρχει λόγος να ρωτάς! Εάν συνεχίσετε να περπατάτε θα παγώσετε! Θα ρίξω μερικά καυσόξυλα μέσα στη φωτιά για να ζεσταθούμε όλοι μαζί!»

«Σε ευχαριστούμε τόσο πολύ κύριε Ποντίκη! Δε θα σε ενοχλήσουμε καθόλου, απλώς θα περιμένουμε να κοπάσει η καταιγίδα και θα συνεχίσουμε το ταξίδι μας!»

«Μπορείτε να μείνετε εδώ για όσο θέλετε! Θα σας ετοιμάσω και την σπεσιαλιτέ μου, σάντουιτς με σοκολάτα!»

Τότε μπήκαμε μέσα στο σπίτι και καθίσαμε στον καναπέ δίπλα από τη φωτιά. Όταν ο καλόκαρδος ποντικός έφτασε με τα σάντουιτς, έκατσε και μας διηγήθηκε το πόσο είχε αλλάξει το νησί από τότε που ήταν παιδί.

«Πολλά χρόνια πριν, οι άνθρωποι εδώ ζούσαν ήσυχα και ειρηνικά! Δεν ήταν τόσο μανιακοί με το να καταστρέφουν την ακτή κατά μήκος της παραλίας με τα έργα τους. Το νησί άνηκε μόνο σε εμάς τα ζώα και τα δέντρα που ζούσαμε εδώ. Βλέπετε όμως, οι άνθρωποι αποφάσισαν ότι τα πολυτελή ξενοδοχεία είναι καλύτερα από την φύση και τη βλάστηση του νησιού μας. Γι' αυτό πλέον απομακρύνθηκα από τους πάντες και τα πάντα. Μου αρέσει να νιώθω πως τίποτα δεν έχει αλλάξει στο όμορφο μας νησί.»

Ενώ συζητούσαμε για διάφορα θέματα, ο Ροκ ξαφνικά είπε...

«Περιμένετε μια στιγμή, ακούτε αυτό που ακούω;»

«Τι να ακούσουμε; Δεν ακούω τίποτα!» απάντησε η Ρίνα.

«Αυτό εννοώ κι εγώ, δεν ακούγεται το παραμικρό! Η βροχή σταμάτησε! Τώρα μπορούμε να πάμε να βρούμε τις οικογένειές μας!»

«Πολύ σωστά!» φώναξα ενθουσιασμένος. «Ευχαριστούμε τόσο πολύ κύριε Ποντίκη, θα σου είμαστε για πάντα ευγνώμων! Και να σκεφτείς ότι η Ρίνα δεν ήθελε καν να έρθει...»

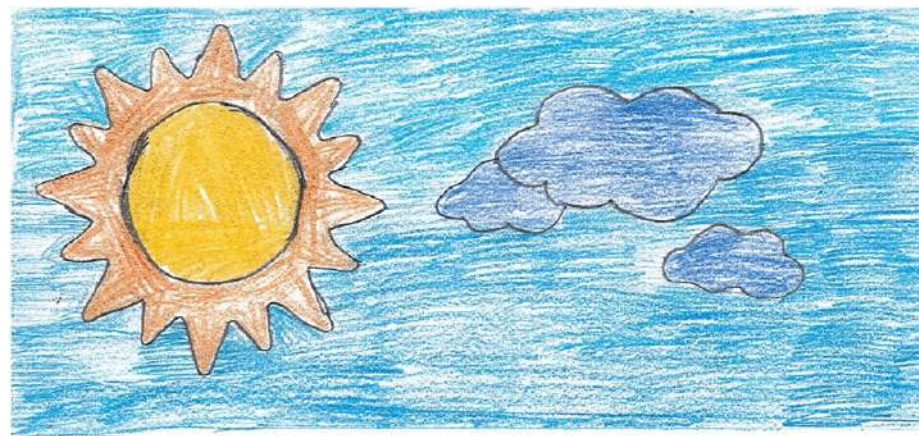
«Αλήθεια δεν ήθελε να έρθει;» ρώτησε το ποντίκι.

«Κόκο, δεν χρειάζεται να συνεχίσεις να μιλάς! Μην του δίνετε σημασία κύριε Ποντίκη, αστειεύεται!»

Τότε μαζέψαμε τα πράγματά μας και φύγαμε από το σπίτι με μια ζεστασιά στις καρδιές μας, αλλά και στις κοιλίες μας! Πολλές φορές σκεφτόμαστε πως οι άλλοι έχουν κακές προθέσεις χωρίς να τους δίνουμε την ευκαιρία να μας δείξουν ποιοι είναι. Γι' αυτό είναι σημαντικό να διατηρούμε την πίστη πως ακόμη υπάρχουν καλοί χαρακτήρες γύρω μας, σαν τον κύριο Ποντίκη!

«Σε λιγότερο από δύο ώρες θα υπάρχει παντού σκοτάδι, πρέπει μέχρι τότε να καταφέρουμε να πάμε στο Μεγάλο Πεύκο!»

«Το βλέπω από μακριά! Ας βάλουμε τα δυνατά μας να φτάσουμε εκεί!»

Δεν αργήσαμε να φτάσουμε στους πρόποδες του λόφου. Πριν ακόμα φτάσουν να βρουν την υπόλοιπη πορεία, ακουγόταν ένας χαώδης θόρυβος.

«Στήσε επιτέλους τη σκηνή σου!»

«Βάλε ξύλα στη φωτιά!»

«Βγάλε το φαγητό από τη βαλίτσα σου!»

Η Ρίνα, ο Ρόκο κι εγώ αλληλοκοιταχτήκαμε και ένα χαμόγελο εμφανίστηκε ταυτόχρονα στα πρόσωπά μας. Επιτέλους τα καταφέραμε!

Σκαρφαλώσαμε γρήγορα στην κορυφή του βουνού και βρήκαμε τις τρεις μαμάδες μας μαζεμένες να συζητάνε.

«Μαμά ήρθαμε!» Φώναξε η Ρίνα. «Ήταν η πιο τέλεια εμπειρία του κόσμου, δε θα πιστέψεις τι έγινε σήμερα!»

«Κορούλα μου, ανησυχήσαμε πάρα πολύ όταν καταλάβαμε πως θα μπορούσατε να είχατε αποκλειστεί στο δάσος την ώρα της καταιγίδας!»

Τότε καθίσαμε όλοι μαζί και φάγαμε δείπνο. Έπειτα, όταν έφτασε η ώρα για τον χορό των αστεριών, οι τρεις μας απομακρυνθήκαμε από τα υπόλοιπα καβούρια και ξαπλώσαμε πάνω στο γρασίδι.

Ξάφνικά, χιλιάδες αστέρια ξεκίνησαν να εμφανίζονται πάνω στον ουρανό. Τι θαύμα ήταν αυτό! Ήταν το πιο όμορφο θέαμα που είχαμε δει στη ζωή μας! Αυτή θα ήταν η πρώτη μας επίσημη (και αληθινή) εμπειρία ως μελλοντικοί αστροναύτες! Και χωρίς να το γνωρίζουμε, ένα καινούργιο μέλος είχε μόλις προστεθεί και επίσημα στην ομάδα μας. Η Ρίνα!»

«Το θέαμα είναι υπέροχο Ρόκο και Κόκο! Φανταστείτε πόσο όμορφη θα φαίνεται η Γη από τη Σελήνη μόλις φτάσουμε εκεί!»

«Μα φυσικά! Σίγουρα ένα μαγευτικό θέαμα!»

Και κάπως έτσι ολοκληρώθηκε η περιπέτειά μας. Η περιπέτεια τριών καβουριών που ήθελαν να κατακτήσουν το διάστημα! Γι' αυτό λοιπόν καλοί μου φίλοι, θα πρέπει πάντα να θυμάστε ότι θα πρέπει να ακολουθείτε τα όνειρά σας. Η ζωή επιβραυεύει αυτούς και αυτές που δεν το βάζουν κάτω και προσπαθούν να εκπληρώσουν τους στόχους και τα όνειρά τους!

Δημιουργήστε λοιπόν τη δική σας «διαστημική ομάδα»! Τα εμπόδια ξεπερνιούνται πιο εύκολα όταν τα ξεπερνάς μαζί με δικούς σου ανθρώπους!

ΤΕΛΟΣ

Η Βροχερή Οδύσσεια

«Μην το σκέφτεστε καν σαν επιλογή! Δεν θα πάμε στο σπίτι ενός αγνώστου! Δεν ξέρουμε τι κακό μπορεί να μας προκαλέσει. Έτσι κι αλλιώς, ο λόφος φαίνεται από το σημείο που βρισκόμαστε. Πώς είναι δυνατόν να χαθούμε;»

«Μα Ρίνα, δεν βλέπεις πόσο πυκνή είναι η βροχή; Τι κι αν δεν σταματήσει; Τι κι αν χαθούμε;»

«Έχετε μου εμπιστοσύνη! Εγώ σας έδειξα αρκετή εμπιστοσύνη, καιρός και για εσάς να κάνετε το ίδιο!»

Ήμασταν μια ομάδα και έτσι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, έπρεπε να καταλήξουμε σε μια κοινή απόφαση. Ο φόβος είχε κυριεύσει και τους τρεις μας, ωστόσο, ποιος δεν έχει φοβηθεί ποτέ στη ζωή του; Ήταν πιο σημαντικό να ξεπεράσουμε τους φόβους μας αντί να τους αφήσουμε να μας τρομοκρατούν.

Έτσι, χωρίς να το σκεφτούμε περισσότερο, αποφασίσαμε να ακολουθήσουμε την απόφαση της Ρίνας και να σφίξουμε τις δαγκάνες μας για να επιβιώσουμε μέχρι το τέλος της διαδρομής.

Αφήσαμε λοιπόν το καταφύγιο και ξεκινήσαμε σαν ένας μικρός στρατός για να ατακήσουμε την κορυφή του βουνού που μας περίμενε. Η όρασή μας περιοριζόταν ολοένα και περισσότερο από την πυκνή βροχή και τον ερχομό της νύχτας. Οι στολές μας γίνονταν όλο και πιο βαριές από το νερό και τα πόδια μας κολλουσανδιαρκώς μέσα στην λάσπη.

Ξεκίνησα λοιπόν να προσπαθώ να εμψυχώσω τους φίλους μου και να τους βοηθήσω να συνεχίσουν:

«Ελάτε, μπορούμε να τα καταφέρουμε! Ας πιστέψουμε στους εαυτούς μας! Κανείς δεν μπορεί να σταματήσει τη διαστημική μας ομάδα!»

«Δεν βλέπω απολύτως τίποτα μπροστά μου» παραπονέθηκε ο Ρόκο.

«Ούτε κι εγώ!» συμπλήρωσε η Ρίνα.

Ξαφνικά, εκεί που πιστέψαμε κι οι τρεις ότι κάπου εδώ θα τέλειωνε το ταξίδι μας, όλα άλλαξαν!

Τα τεράστια γκρίζα σύννεφα ξεκίνησαν να διαλύονται και η βροχή σιγά-σιγά είχε ξεκινήσει να σταματά!

Το καλύτερο νέο ήταν πως λόγω της βαριάς βροχής, είχαμε ήδη φτάσει στους πρόποδες του βουνού χωρίς καν να το καταλάβουμε!

«Τα καταφέραμε! Είμαστε μια απίθανη ομάδα! Και θα μπορέσουμε να παρακολουθήσουμε τον χορό των αστεριών αφού ο ουρανός πλέον είναι καθαρός!» φώναξα με περίσσιο ενθουσιασμό.

«Γιούπιιι!» ξεκίνησε να φωνάζει κι η Ρίνα.

Ανεβήκαμε γεμάτοι όρεξη το βουνό, αφού ξέραμε ότι είχαμε αφήσει πίσω μας την περιπέτεια που είχε προηγηθεί. Μόλις φτάσαμε στην κορυφή του λόφου, ο καθένας μας έψαξε να βρει την οικογένειά του.

«Ας δώσουμε ραντεβού σε μια ώρα στο δέντρο απέναντί μας για να παρακολουθήσουμε τα αστέρια!» πρότεινα στους δύο συνταξιδιώτες μου.

«Μάλιστα κύριε!» απάντησαν πίσω με μια φώνη.

Η Ρίνα και ο Ρόκο απομακρύνθηκαν κι εγώ αμέσως ξεκίνησα να ψάχνω για τη μαμά μου.

«Κόκο τι έκανες τόση ώρα; Πού ήσουν; Κόντεψα να τρελαθώ από το άγχος μου!» ακούστηκε μια δυνατή φωνή. Ήταν η μαμά μου!

«Μαμά, η Ρίνα είχε χαθεί και έτσι μείναμε για να της κρατήσουμε συντροφιά μέχρι να βρει την οικογένειά της στην πορεία.»

«Τι εννοείς είχε χαθεί; Πού βρισκόταν; Και πού βρισκόσουν εσύ;»

«Να σου εξηγήσω μαμά..εμείς ήμασταν στο...»

«Σταμάτα να σκαρφίζεσαι ιστορίες! Τελοσπάντων, σημασία έχει πως τώρα πια βρίσκεσαι εδώ μαζί μας. Συγύρισε τα πράγματά σου!»

Φτηνά τη γλιτώσαμε! Αν έλεγα στη μαμά μου ότι είχαμε βρεί τη Ρίνα στην πλατεία αφότου είχαν φύγει όλα τα υπόλοιπα καβούρια για την πορεία, τότε θα μιλούσαμε για μια εντελώς διαφορετική ιστορία. Μια ιστορία που σίγουρα θα τέλειωνε με μια πολύ αυστηρή τιμωρία!

Λίγο αργότερα, κατευθύνθηκα προς το σημείο που είχαμε συμφωνήσει με την υπόλοιπη διαστημική ομάδα. Τα δύο φιλαράκια μου ήταν ήδη εκεί και με περίμεναν.

«Βιάσου Κόκο, νομίζαμε πως δεν θα προλάβαινες να έρθεις έγκαιρα. Σκέψου να έχανες τον χορό των αστεριών μετά από όλα όσα περάσαμε!»

Η Ρίνα, ο Ρόκο κι εγώ ξαπλώσαμε πάνω στο γρασίδι και ξαφνικά τεράστιες λαμπερές σφαίρες ξεκίνησαν να εμφανίζονται στον ουρανό.

«Αυτά λοιπόν είναι τα αστέρια που περιμένατε με τόση αγωνία. Είναι πραγματικά πανέμορφα! Τώρα καταλαβαίνω γιατί θέλατε τόσο πολύ να δείτε αυτό το φαινόμενο» είπε η Ρίνα, μαγεμένη από το θέαμα που μόλις είχε αντικρίσει.

Έτσι λοιπόν, ο αρχηγός, ο υπαρχηγός και το καινούργιο μέλος της διαστημικής ομάδας ήμασταν εκεί και ονειρευόμασταν ήδη τον επόμενο μας στόχο: το διάστημα!

«Όταν μεγαλώσουμε, θα δούμε όλα αυτά τα αστέρια από κοντά. Θα μπορούμε να παρατηρούμε τη Γη από μακριά, από τη Σελήνη και από μακρινούς πλανήτες του γαλαξία μας! Φανταστείτε μόνο πόσο διάσημοι θα γίνουμε αν καταφέρουμε να ανακαλύψουμε πως υπάρχει ζωή σε κάποιο άλλο πλανήτη.» είπα γεμάτος αυτοπεποίθηση.

«Ή τι θα γίνει εάν ανακαλύψουμε έναν πλανήτη γεμάτο με μπισκότα και σοκολάτες!» συμπλήρωσε ο Ρόκο που του έτρεχαν τα σάλια.

«Μα τι είναι αυτά που λες χαζούλη;» του απάντησε η Ρίνα με ένα τεράστιο χαμόγελο. «Σκεφτείτε να βρίσκαμε έναν πλανήτη γεμάτο με καλλυντικά, καθρεφτάκια, βούρτσες και εξωγήινους-μοντέλα... αυτό θα ήταν όνειρο!»

«Προς το παρόν, ας επικεντρωθούμε σε αυτή τη στιγμή. Είμαι τόσο χαρούμενος που είμαι εδώ μαζί σας!»

Και μιλώντας για μελλοντικά σχέδια και μακρινούς πλανήτες, με κάποιο μαγικό τρόπο αποκοιμηθήκαμε και οι τρεις βλέποντας τον υπέροχο εκείνο χορό των αστεριών.

Ονειρευτήκαμε ένα μέλλον που δεν απέχει πολύ, γεμάτο με τέρατα, διαστημόπλοια, διαγαλαξιακούς πολέμους και πλανήτες που δεν έχουν ανακαλυφθεί ακόμη. Ωστόσο, το πιο σημαντικό γεγονός ήταν πως όλα αυτά τα ονειρευτήκαμε μαζί, σαν ομάδα.